Ἀνέχθ καὶ Ἀπέχθ.

L: Pilkington

UNIVERSITY OF N.C. AT CHAPEL HILL
00023521397

This book is due at the WALTER R. DAVIS LIBRARY on the last date stamped under "Date Due." If not on hold, it may be renewed by bringing it to the library.

DATE DUE	RETURNED	DATE DUE	RETURNED
SEP 10 2005			
NOV 11 2005			

Form No 513,
Rev. 1/84

CEBETIS THEBANI TABULA.

PA 3404
.C33
1720

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS THEBANI TABULA.

Novâ Verſione, in Puerorum uſus, Donata,

Et ſelectioribus Criticorum Notis Illuſtrata.

Accedit quoque elegantiſſima LUDOVICI ODAXII Verſio;

Necnon Notæ, & Index Verborum locupletiſſimus.

Operâ THOMÆ JOHNSON, M.A.

LONDINI:
Impenſis AUTHORIS. MDCCXX.

Digitized by the Internet Archive
in 2015

https://archive.org/details/tabulanovaversio00cebe

PRÆFATIO.

Præfandum tibi duxi, Amice Lector, ſed pauciſſimis: neque enim in re tàm tenui jactare brachia, & nervos oſtentare libuit. Scias itaque velim, Me nihil ultra in hâc Editione adornandâ voluiſſe, quàm ut Puerorum captui conſulerem, Doctioribus non diſplicerem, & amborum parcerem impenſis. Si enim omnia nullo diſcrimine facto corraſiſſem, longas de Nugis altercationes, & Philoſophicas de Moribus conciones, & ineptas nonnullorum excur-

ſiones inſeruiſſem, in nimiam Liber excreviſſet molem. Id unum ſtudui, ut Textum haberes certum, Authoris ſententiam expeditam.

Editiones autem quibus uſus ſum erant Aldina *omnium antiquiſſima, & proxima* Luſcinii Ottomari ; *quas amiciſſime mihi communicavit* D^nus Gul. Woodward, *Coll.* Greſ. *Socius,* Medicinæ Profeſſor *peritiſſimus, Humanitate ſimul & librario Penu inſtructiſſimus.*

Salmaſ. Snec. Oxoni. *liberrimè, ut mos illi fuit, mihi tradidit Rev.* D^nus. Parſel, *Scholæ* Merc. Sciſs. *Archididaſcalus modo, nunc* μακαρίτης, *cujus mortem unicè defleo, nunquàm non defleturus.* Berkelianam *autem &* Gronov. *proprias habui.*

Uſus ſum Verſionibus non Latinis modo, ſed & Gallicis, Anglicâque unâ, inter primas numerandâ, à Rev. admodum viro Jer. Collier *confectâ. Vale, Amice Lector, & fruere.*

TESTI-

TESTIMONIA DE CEBETE.

Lucianus de mercede conductis.

Βέλομαι ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος εἰκόνα τινα τοῦ τοιούτου βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὸν ἀποβλέπων εἰδῇς εἴ σοι παρίητέον ἐστὶν ἢ ἐς αὐτόν.

Idem in Rhetorum præceptis.

Ἐθέλω δέ σοι πρῶτον ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραφάμενος τῷ λόγῳ ἐκτέραν ἀποδεῖξαι τὴν ὁδόν.

Julius Pollux III, 16.

Γραφικὸς, ἐξηγητὴς, περιηγητικὸς, περιηγημών. καὶ καθηγητὴς ὧδε Κέβητι καὶ τοῖς τραγῳδοῖς.

Dio-

Diogenes Laertius libro 11 Vitarum.

Κέβης ὁ Θηβαῖος· καὶ τοῦτε φέρονται διάλογοι τρεῖς· Πίναξ, Ἑβδόμη, Φρύνιχος.

Tertullianus de præſcriptione cap. 39.

Vides hodie ex Virgilio fabulam in totum aliam componi, materia ſecundum verſus, verſibus ſecundum materiam concinnatis. Denique Hoſidius Geta Medeam tragœdiam ex Virgilio pleniſſime exſuxit. Meus quidem propinquus ex eodem poeta inter cætera ſtili ſui otia Pinacem Cebetis explicuit. Ubi recte Pamelius Cebetem ſecta Pythagoricum notat.

Idem de Corona cap. 7.

Hercules nunc populum capite præfert, nunc oleaſtrum, nunc apium. Habes tragœdiam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, &c. Ubi Joſ. Scaliger in exemplari editionis Junianæ, quod in bibliotheca publica ſervatur, adſcripſit *Cebetis*, quod tamen valde anceps.

Sui-

Suidas.

Κέβης, Θηβαῖος Φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής. Διάλογοι ὃ αὐτῷ φέρονται τρεῖς· ἑβδόμη, φρύνιχος, Πίναξ. ἔστι δὲ τὸ ἐν ᾅδου διήγησις· καὶ ἄλλα τινα.

Etiam Virgilii delicias eodem nomine fuiſſe ex Vita ejus & Servio ad ſecundam Eclogam patet.

Chalcidius in fine commentarii in Timæum Platonis.

Etenim, qui aderant, omnes erant inſtructi præcipuis doctrinis, quas ingenuas diſciplinas appellavit; propterea quod a pueris ætas illa iis veluti principiis altioris doctrinæ, & tanquam gradibus imbuebatur, geometrica, muſica, arithmetica, aſtronomia. De quibus Cebes pronuntiavit, ſiquidem philoſophiæ cauſa diſcantur, ut per eas, tanquam gradibus, ad ſummum culmen philoſophiæ perveniatur, operæ pretium eſſe; ſi ſine philoſophia, plenæ tamen dignitatis eſſe fundamenta, imperfectæ licet eruditionis. Ubi Johannes Meurſius: *Intelligit Thebanum, de quo*

Diogenes lib. II. *& ex eo Suidas. Alius eſt Cebes Cyzicenus, cujus meminit Athenæus lib.* IV.

Danielis Heinſii carmen, chirographo auctoris ſcriptum in exemplari, quod eſt penes fratrem meum, ut videtur ab eo compoſitum, ut peplo inſereretur, ſed neſcio quo caſu omiſſum, & dignum tamen, quod conſpiciatur.

Καί σε, Κέβης, σοφίῃσι κεκασμένον αἰὲν ἀκέω
Σωκρατικοῖς γεγαῶτα πάλαι καταρίθμιον ἄστροις.
Κείνῳ γὰρ θανάτοιο παρήγορος αὐτὸς ἔησθα,
Τόν ποθ' οἱ ἀφραδέοντες ἀτασθαλίῃσι νόοιο
Κεκροπιδῶν ἔρραψαν ὁμηγερέες πολιῆται,
Ψευδέων τέκτονες ἄνδρες ἀληθοσύνης ἐπιέρῳ.
Τῷ καὶ Πυθαγόραο σοφὰς ἀπομάξαο δόξας,

Ὡς

Teſtimonia de Cebete.

Ὡς κεῖνος τὸ πάροιθεν, ὁμοίϊα τοῖσι πιφαύσκων
Χρείων ἀνθρώποισιν ἀμηχανέουσιν ἀρωγῆς,
Δῆλα περ, οὐ μύθοισι καὶ αἰνιγμοῖσιν ἑλικτὰ.
Ὅς ποτε καὶ βιότοιο μέγαν πλάνον, ἠδὲ καὶ οἶμον,
Στεινὴν μὲν τὰ πρῶτα, τὸ δ' ὕστερον αὖθις ἐλαφρὴν
Ποσσὶ περᾷν, μακρήντε καὶ ὄρθιον, οὐδὲ κατάντη,
Ἡμῖν ἡγεμόνευσας· ἐπεὶ κακιῶν τ' ἀρετεῶντε
Οἷα ζωογράφος τις ἀνὴρ, περιώσιος ἄλλων,
Εἰκόνα δακτυλόδεικτον ἐνὶ μερόπεσσιν ἔθηκας.

Laurentius Pignorius Symbolicarum epiſtolarum xlii.

Fidem facit Cebetis Pinax, quam vocamus, a noſtris nobis olim præceptoribus tradita & commendata.

Phi-

Teſtimonia de Cebete.

Philippus Thomaſinus de donariis pag. 211.

Præter hæc religionis indicia aliud etiam ſpectaſſe priſcos ſapientes ſatis oſtendit Tabella in Saturni ædicula inter alia munera olim pro delubro poſita, quæ veluti totius vitæ humanæ imago & compendium Cebeti integri libri materiam ſapientiſſimis Maſcardi meditationibus non indignam præbuit.

Petrus Lambecius in appendice libri v.

Venetiis acceptos codices MSS. & in bibliothecam Cæſaream relatos numerat, in quibus eſt, Cebetis Thebani, Philoſophi Platonici, Tabula, vitæ humanæ prudenter inſtituendæ rationem continens.

Nam quæ auſus fuit Samuel Petitus tentare in libro iv *Miſcellaneorum cap.* iv. *iis non utimur, quum & ſupponat incertiſſima, & mutationibus tam libere indulgeat, ut æqui juſtique parvam ponat rationem.*

KEBH-

ΚΕΒΗΤΟΣ
ΘΗΒΑΙΟΥ
ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS
THEBANI
TABULA.

CEBETIS THEBANI TABULA.

Dialogus inter Hoſpites quoſdam & Senem.

H. DEambulabamus fortè in Saturni ſacello, ubi inter alia complura, quæ intuebamur, donaria, ſuſpenſa erat quædam pro templo tabula; in quâ pictura erat quædam nova & mira, fabuláſque ſibi peculiares continens:

ΚΕΒΗΤΟΣ

ΘΗΒΑΙΟΥ

ΠΙ'ΝΑΞ.

Διαλόγου Πρόσωπα, Ξένος καὶ Γέρων.

Ξ. Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεὼ, ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους· οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα

tinens: quas, quales essent conjicere non poteramus. Neque enim civitas videbatur esse pictura *hæc*, neque castra; sed septum erat quoddam duo alia in se continens sepia, alterum quidem majus, alterum autem minus. Erat quoque porta in primo septo, quam ad portam ingens nobis turba astare videbatur. Intra septum verò multitudo quædam mulierum conspiciebatur. Ad ingressum autem primæ portæ & septi senex quidam astans speciem præ se ferebat tanquam *hominis* aliquid præcipientis ingredienti turbæ. Dum igitur diu nos inter nos dubitaremus, quid sibi vellet hæc Fabula, senex quidam astans dixit.

S. Nihil absurdi facitis, ô Hospites, qui de hâc picturâ dubitetis: pauci enim ex indigenis nôrunt, quid sibi velit ista fabula. Neque enim civitatis nostræ est donarium, sed peregrinus quidam olim huc advenit,

συμβαλεῖν, τίνες, καὶ πότε ἦσαν. οὔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, οὔτε στρατόπεδον· ἀλλὰ περίβολος ἦν, ἐν αὐτῷ ἔχων ἑτέρους περιβόλους δύο, τὸν μὲν μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ τῷ πρώτου περιβόλου· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι. ἔνδον δὲ τοῦ περιβόλου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑωρᾶτο. ἐπὶ δὲ τῇ εἰσόδου τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ περιβόλου γέρων τις ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τι τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. Ἀπορούντων οὖν ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τις παρεστὼς.

Γ. Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης· οὐδὲ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων πολλοὶ οἴδασι, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναιτο· οὐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα, ἀλλὰ ξένος τις πάλαι ποτὲ ἀφί-

advenit, vir prudens & ſapientiâ haud vulgari *præditus*, dictis pariter & factis Pythagoreæ aut Parmenideæ ſectæ ſtudium æmulatus, qui & ſacellum hoc, & picturam Saturno dedicavit.

H. Vidiſtine ergo, inquam ego, hominem, & nôſti?

S. Imò, & admiratus ſum, inquit ille, ipſum diu. Quamvis enim junior eſſet, multa & præclara diſſerebat, & de hujus fabulæ ſententiâ ſæpè eum audivi fuſiùs agentem.

H. Per Jovem igitur, inquam ego, niſi quæ te detinet major occupatio, enarra nobis; audire enim impensè cupimus, quænam tandem ſit hujus fabulæ mens.

S. Nulla *erit* mora, inquit, Hoſpites: at unum hoc à me prius ſciatis oportet, enarrationem hanc habere *in ſe* aliquid periculoſum.

H. Quale id, inquam ego?

S. Quoniam, ſiquidem animum adver-

κετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ Σοφίαν, λόγῳ ὃ καὶ ἔργῳ Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενιδίειον ἐζηλωκὼς βίον, ὃς τό, τε ἱερὸν τοῦτο καὶ τὴ γεαφὴν ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ.

Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγώ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς;

Γ. Καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολλῷ χρόνον νεώτερον ὄντα. πολλὰ γὰρ καὶ σοφὰ διελέχθη. καὶ περὶ ταύτης δὴ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος.

Ξ. Πρὸς Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγώ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα, διήγησαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἐπεθύμουμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος.

Γ. Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τυτὶ πρῶτον δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις.

Ξ. Οἷόν τι; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ὅτι, εἰ μὴ προσέξητε, ἔφη, καὶ

adverteritis, & quæ dicuntur intellexeritis, ſapientes & felices futuri eſtis ; ſin minùs, inſipientes & infelices, acerbi atque indocti facti, malè victuri. Hæc enim enarratio ſimilis eſt omninò *decantato* illî Sphingis Ænigmati, quod olim illa Hominibus proponebat. Quod quidem ſiquis intellexerat, incolumis evaſit : qui autem non intellexerat, à Sphinge *occiſus* periit : ſimiliter & ex hâc enarratione evenit. Inſipientia enim eſt hominibus *altera* Sphinx. Obſcurè autem & hæc innuit, quid bonum, quid malum ; quid neque bonum, neque malum in vitâ ſit. Hæc igitur niſi quis intellexerit, ab illâ interimitur non ſimul & ſemel, ut is qui à Sphinge devoratus periit ; ſed per omnem vitam paulatim conſumitur, quemadmodum qui *perpetuis* traduntur ſuppliciis : contrà autem, ſiquis ea cognôrit, Inſipientia quidem perit, ipſe verò ſalvus evadit, & per omnem

συνήσιτε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μή, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροί, καὶ ἀμαθεῖς ἡμῖν ἔσεσθε. Ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τοῦ Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίη τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπώλλυτο ὑπὸ τοῦ Σφιγγός. ὡσαύτως δὲ καὶ ὅπη τὸ ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφίγξ ἐστιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγαθόν, τί κακόν, τί ἔστε ἀγαθόν, ἔστε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μή τις μὴ συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς ἐκ εἰκαίας, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς ματαβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ καὶ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ὅπη τιμωρίαι ὥραι διδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀναπαλιν ἡ μὴ Ἀφροσύνη ἀπόλλυται, αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ.

Ὑμεῖς

nem vitam felix & beatus redditur. Vos igitur animum advertite, nec obiter audite.

H. O Hercules! quantam nobis cupiditatem injecisti, si hæc ita se habent?

S. Atqui ita se habent, inquit.

H. Non igitur priùs hæc narraveris, quàm nos erimus prompti ad attendendum, non perfunctoriè audituri, cum tale propositum sit & præmium *& pœna.*

S. Sublato igitur baculo, & ad picturam protento, cernitis, inquit, septum hoc?

H. Cernimus.

S. Hoc primum vos scire oportet, locum hunc appellari Vitam; turbamque ingentem, quæ ad portam astat, eos esse, qui in vitam aliquando ingressuri sunt. Senex autem ille, qui supernè stat, chartam quandam hâc manu tenens, alterâque quasi aliquid monstrans, Ille, *inquam,*

Ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ παρακούετε.

Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει.

Γ. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα.

Ξ. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμῶν προσεξόντων οὐ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ ἐπιτίμιον τοιοῦτόν ἐστιν.

Γ. Ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας πρὸς τὴν γραφὴν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὸ περίβολον τοῦτον;

Ξ. Ὁρῶμεν.

Γ. Τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος, Βίος. καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι,

οὗτος

inquam, Genius appellatur. Præcipit autem ingredientibus, quid facere eos oporteat, ubi in vitam ingressi fuerint; ostenditque quæ via insistenda est, si in vitâ salutem consequi velint.

H. Quam igitur viam jubet eos ingredi? aut quomodo? inquam ego.

S. Vidésne, inquit, juxta portam solium eo loco positum, quo turba ingreditur, cui mulier insidet, fucato vultu, & pellaci specie, manuque poculum quoddam tenens?

H. Video. sed quænam hæc est, inquam?

S. *Impostura*, inquit, quæ omnes mortales seducit.

H. Quidnam, quæso, agit illa?

S. Ingredientes in vitam vim suam bibere compellit.

H. Quænam verò hæc est potio?

S. Er-

οὗτος Δαίμων καλεῖται. προστάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον· καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ὁρᾶς, εἶπε, παρὰ τὴν πύλην θρόνον τινὰ κείμενον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' οὗ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριόν τι;

Ξ. Ὁρῶ. ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη; ἔφην.

Γ. Ἀπάτη καλεῖταί, φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα.

Ξ. Εἶτα τί πράττει αὕτη;

Γ. Τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει.

Ξ. Τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν;

Γ. Πλάνη,

S. Error, inquit, & Ignorantia.

H. Quid tum poſtea ?

S. Hâc epotâ in vitam ingrediuntur.

H. Omnéſne errorem bibunt, necne ?

S. Ad unum omnes, inquit ; ſed hi quidem plus, illi verò minus. Nónne vides præterea intra portam turbam quandam mulierum, meretricum varias admodum formas habentium ?

H. Video.

S. Hæ igitur *Opiniones*, & *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur ; quæ turbâ ingrediente ſtatim inſiliunt, & unumquemque amplexantur, ac ſecum abducunt.

H. Quo verò abducunt eos ?

S. Aliæ quidem ad ſalutem, inquit, aliæ ad interitum per *Impoſturam.*

H. O vir admirande ! quàm acerbam narras potionem ! *S.*

Γ. Πλάνη, ἔφη, ἡ Ἄγνοια.

Ξ. Εἶτα τί;

Γ. Πιόντες τοῦτο πορεύονται εἰς τὸν βίον.

Ξ. Πότερον ἓν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ ἕτερον;

Γ. Πάντες πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. ἔτι δὲ ἐκ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν, ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Αὗται τοίνυν, Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ καλοῦνται. Ὅταν δὲν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται, καὶ πλέκονται τοῖς ἔκαστον, εἶτα ἀπάγουσι.

Ξ. Ποῦ δὲ ἀπάγουσιν αὐτές;

Γ. Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη· αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τῆς ἀπάτης.

Ξ. Ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα λέγεις;

Γ. Καὶ

S. Atqui omnes, inquit, pollicentur ſe eos ad optima *quæque* perducturas, etiam ad vitam beatam & undiquaque conducibilem. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab *Impoſtura* hauſerunt, quænam vera ſit vitæ via, non inveniunt, ſed temerè errant; quemadmodum vides prius ingreſſos, ut circumaguntur quò illæ monſtrent.

H. Video & hoc, inquam. Sed quænam eſt illa mulier, quæ veluti cæca & furenti ſimilis, ſuper lapide quodam rotundo conſiſtere videtur?

S. Illa quidem, inquit, vocatur *Fortuna.* Eſt autem non cæca tantùm, ſed inſana etiam & ſurda.

H. Illa verò quid habet negotii?

S. Obambulat undique, inquit, & ab aliis, quæ habent, eripit, & aliis donat; ab iiſdemque iterum abripit illico quæ dedit, & aliis temerè & inſtabiliter donat: quapropter

Γ. Καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς Ἀπάτης, οὐχ εὑρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς ἡ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῆ, ὥσπερ ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται ὅπη ἂν αὗται δεικνύωσιν;

Ξ. Ὁρῶ τοῦτο, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν, ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου;

Γ. Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη· ἐστὶ δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή.

Ξ. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει;

Γ. Περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη· καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν ὧν τῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῆ καὶ ἀβε-

pter ſignum illud rectè indicat illius naturam.

H. Quale id eſt, inquam ego?

S. Quòd in rotundo ſaxo inſiſtit.

H. Id verò ſignum quid ſibi vult?

S. Quòd parùm certa, & inſtabilia illius ſunt munera. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt, ubi quis ei fidem adhibuerit.

H. Turba autem illa ingens, quæ eam circumſtat, quid ſibi vult? & quinam vocantur?

S. Vocantur hi quidem *Inconſulti.* ſinguli verò ea petunt, quæ illa abjicit.

H. Quî ergò fit, ut eodem non ſint vultu; ſed eorum quidem alii lætari videantur, alii autem paſſis manibus triſtentur?

S. Qui quidem ex iis videntur, inquit ille, lætari & ridere, ii ſunt, qui acceperunt aliquid ab eâ, iidemque

βαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς.

Ξ. Ποῖον τοῦτο; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ὅτι ὀλίγη τροχιὰ λίθου ἔστηκεν.

Ξ. Εἶτα τί τοῦτο σημαίνει;

Γ. Ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ὀφθὴν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. ἐκπλώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ.

Ξ. Ὁ δὴ πολὺς ἀνθρώπων ὄχλος ὁ πολὺς ἕστηκε, ὁ περὶ αὐτὴν ἐσπουδακώς, τί βέλτιον, καὶ τίνες καλοῦνται;

Γ. Καλοῦνται μὲν ὅσοι Ἀπροβούλευτοι· αἰτοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῆς ἃ ῥίπτει.

Ξ. Πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῆς δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀδυμοῦσιν, ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας;

Γ. Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν, καὶ γελᾶν αὐτῆς, οἱ εἰληφότες τι παρὰ τῆς Τύχης εἰσίν· ἔστι δὲ καὶ Ἀγαθὴ Τύ-

demque eam *prosperam* Fortunam vocant. Qui verò videntur flere, quique manus tendunt, sunt ii, quibus abstulit quæ priùs dederat. Hi contrà *malam Fortunam* eandem appellant.

H. Quænam sunt illa, quæ donat illis, unde qui accipiunt, tantopere lætantur, qui autem amittunt, dolent?

S. Hæc, inquit, quæ plerisque hominibus videntur esse bona.

H. Quænam autem sunt ea?

S. Divitiæ scilicet, & gloria, & nobilitas, & liberi, & tyrannides, & regna, & alia quæcunque his similia.

H. Et quidni hæc sunt bona?

S. De his, inquit, aliàs disputare licebit; nunc autem de hujus fabulæ sententiâ agamus.

H. Sit ita, uti vis.

S. Vides igitur, ubi portam hanc præ-

χὴν αὐτὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς. οὗτοι πάλιν Κακὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσι.

Ξ. Τίνα οὖν ἔστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσι;

Γ. Ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά.

Ξ. Ταῦτα οὖν τίνα ἐστί;

Γ. Πλοῦτος δηλαδὴ, καὶ Δόξα, καὶ Εὐγένεια, καὶ Τέκνα, καὶ Τυραννίδες, καὶ Βασιλεῖαι, καὶ τἄλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια.

Ξ. Ταῦτα οὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά;

Γ. Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις ἐκποιήσει διαλέγεσθαι. νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα.

Ξ. Ἔστω οὕτως.

Γ. Ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν

præterieris, aliud ſeptum altius, & mulieres extra ſeptum ſtantes, ſolito meretricum more ornatas?

H. Omnino, inquam, video.

S. Harum igitur hæc quidem *Incontinentia*, illa verò *Luxuria*, alia *Avaritia*, alia verò *Adulatio* vocatur.

H. Quid ergò hîc potiſſimùm aſtant illæ?

S. Obſervant, inquit, eos qui aliquid à *Fortuna* acceperunt.

H. Quid deinde?

S. Inſiliunt, & amplexantur, & adulantur, utque apud ſe manere velint, obſecrant, promittentes vitam eis affore jucundam & otioſam & ab omni moleſtiâ vacuam. Quòd ſi quis ab eis perſuaſus ad vitam voluptariam ſe converterit, tantiſper ei videtur dulcis hæc vitæ ratio, quamdiu hominem titillaverit; poſtea autem ſecus. Ubi enim reſipuerit,

πύλλω ταύτῃ, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, ὡς ἂν ᾖ γυναῖκας ἔξω τοῦ πρώτου περιβόλου ἐσηκύας, κεκοσμημένας ὥσπερ ἐπαίρειν εἰώθασι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὗται τοίνυν, ἦ μὴν Ἀκρασία καλεῖται, ἢ δὲ Ἀσωτία, ἢ δὲ Ἀπληστία, ἢ δὲ Κολακεία.

Ξ. Τί δὲ ὧδε ἑστήκασιν αὗται;

Γ. Παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι πρῶτα τῆς Τύχης.

Ξ. Εἶτα τί;

Γ. Ἀναπιδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐταῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδύν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα εὐδαιμίαν. Ἐὰν δέ τις πειθῇ τῶν αὐτῶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδέως δοκεῖ ἔχειν ἡ διατριβή, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸ ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. ὅταν δὲ ἀνανήψῃ, ἀποδύεται

erit, ſentit ſe non comediſſe, ſed ab eis comeſum, & contumeliosè habitum fuiſſe. Quo fit, ut cùm omnia prodegerit, quæ à *Fortuna* acceperat, cogatur his ipſis mulieribus ſervire, & omnia ſuſtinere, & indecorè ſe gerere, & propter eas, quæcunque ſunt damnoſa, in ſe admittere; furari nempe, fana ſpoliare, pejerare, prodere, prædari, omnia denique, quæ ſunt his ſimilia. Ubi verò omnia eos defecerint, *Pœnæ* traduntur.

H. Et quænam hæc eſt?

S. Videſne, inquit, pone eas quiddam quaſi oſtiolum; & locum quendam anguſtum & tenebroſum? Nonne & mulieres ibi turpes, & ſordidæ, & pannis obſitæ videntur verſari?

H. Omnino.

S. Ex his igitur, quæ flagellum tenet, vocatur *Pœna*, quæ autem caput intra genua tenet, *Mœſtitia*: quæ

ται ὅτι δὴ ἥδιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς καὶ ἡδίετο, καὶ ὑβρίζετο. Διὸ καὶ, ὅταν ἀναλώσῃ πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τ Τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις τ γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἂν βλαβερά, οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπορκεῖν, προδιδόναι, ληΐζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. ὅταν δ' ἐν πάντα αὐτοῖς ἐπιλίπῃ, παραδίδονται τῇ Τιμωρίᾳ.

Ξ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη;

Γ. Ὁρᾷς ὀπίσω τι αὐτῆς, ἔφη, ὥσπερ δίφρον μικρόν, καὶ τόπον στενόν τινα, καὶ σκοτεινόν; Οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραί, καὶ ῥυπαραί, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τ μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δὲ τ κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη·

quæ verò capillos ſuos evellit, *Dolor.*

H. Ille autem alter, qui eis aſtat, deformis & macilentus & nudus, & ponè mulier quædam ei ſimilis, deformis & macra, quinam ſunt?

S. Hic quidem *Luctus* appellatur, inquit; ſoror autem ejus, *Deſperatio.* His igitur traditur, & unà cum his in cruciatibus vitam agit: deinde rurſus in aliam domum truditur, ad *Infelicitatem,* ibique reliquam vitam tranſigit in omnigenâ miſeriâ, niſi *Pœnitentia* ei fortè obviam facta fuerit.

H. Quid tum fit?

S. Pœnitentia obviam ei facta eripit eum ex malis, eique aliam *Opinionem* inſerit, & *Cupiditatem,* quæ ad *veram Diſciplinam* ducit, ſimulque ad eam, quæ *falſa* vocatur *Diſciplina.*

H. Quid deinde fit?

S. Si-

πη· ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, Ὀδυύη.

Ξ. Ὁ δ' ἄλλος οὗτος ὁ παρεστηκὼς αὐταῖς δυσειδής τις καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ κατὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῷ, αἰσχρὰ, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν;

Γ. Ὁ μὲν Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ, ἀδελφὴ αὐτοῦ, Ἀθυμία. Τούτοις οὖν παραδίδοται, καὶ μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν Κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ.

Ξ. Εἶτα τί γίγνεται;

Γ. Ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέραν Δόξαν καὶ Ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν Ψευδοπαιδείαν καλουμένην.

Ξ. Εἶτα τί γίγνεται;

Γ. Ἐὰν

S. Siquidem, inquit, eam opinionem ſuſceperit, quæ ducit ad *veram diſciplinam*, purgatus ab eâ ſervatur, & felix & beatus evadit per omnem vitam ; ſin minus, iterum à falsâ illâ opinione ſeducitur.

H. O Hercules, quàm magnum & hoc diſcrimen eſt ! Hæc autem, inquam ego, *falſa Diſciplina*, quænam eſt ?

S. Nonne vides, inquit, alterum illud ſeptum ?

H. Maximè, inquam ego.

S. Nonne extra id ſeptum in veſtibulo mulier quædam ſtat, quæ nitida videtur eſſe, & compoſita ?

H. Imo.

S. Hanc igitur vulgus & vani homines vocant *Diſciplinam* ; cùm ea non ſit, ſed *falſa* tantum *Diſciplina*, inquit. Huc ſane prius applicant, qui

Γ. Ἐὰν μὴν, φησι, τὴν Δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγυσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπ' αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ· εἰ δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τὴν Ψευδοδοξίας.

Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος ἔτος! ἡ δὲ Ψευδοπαιδεία, ποία ἔξιν; ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐχ ὁρᾷς τὸ ἔπεσον περίβολον ἐκεῖνον;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου πρὸ τῆς εἰσόδου γυνή τις ἕστηκεν, ἡ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ καὶ εὐτακτος εἶ;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ, καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, Παιδείαν καλοῦσιν· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη. οἱ μέν τοι σωζόμενοι, ὁπόταν βάλωνται

qui ſalvi fiunt, ubi ad veram Diſciplinam pervenire voluerint.

H. Nunquid ergo alia via nulla eſt, quæ ducit ad *veram Diſciplinam*?

S. Eſt, inquit.

H. Hi autem homines qui intra ſeptum eunt redeuntque, quinam ſunt?

S. Falſæ Diſciplinæ amatores, inquit, decepti, credentes ſe cum *vera Diſciplina* verſari.

H. Quinam igitur hi vocantur?

S. Hi quidem Poetæ, inquit, illi autem Rhetores, illi Dialectici, hi autem Muſici, illi verò Arithmetici, alii Geometræ, alii Aſtrologi, alii Voluptuarii, alii Peripatetici, alii denique Critici, & quotcunque ſunt his ſimiles.

H. Mulieres autem illæ, quæ circumcurſare videntur, primis illis ſimiles, inter quas eſſe dicebas *Incontinentiam*, & reliquæ illarum ſociæ, quænam ſunt?

S. Illæ

λωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν, ὡδὲ πρῶτον παρεγγυῶνται.

Ξ. Πότερον ἓν ἄλλη ὁδὸς σὴν ἔστιν ὅτι τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα;

Γ. Ἔστιν, ἔφη.

Ξ. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν;

Γ. Οἱ τὴν Ψευδοπαιδείαν, ἔφη, ἐσχηκαί, ἠπατημένοι, οὐόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς Παιδείας συνομιλεῖν.

Ξ. Τίνες οὖν καλοῦνται ὅτοι;

Γ. Οἱ μὲν Ποιηταί, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ Διαλεκτικοί, οἱ δὲ Μουσικοί, οἱ δὲ Ἀριθμητικοί, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ Ἡδονικοί, οἱ δὲ Περιπατητικοί, οἱ δὲ Κυνικοί, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ πλησίοι.

Ξ. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ δοκοῦσαι παρεστρέχειν, ὁμοίαι τοῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῆς, τίνες εἰσίν;

Γ. Αὗται

S. Illæ ipſæ, inquit, ſunt.

H. Num & huc ingrediuntur ?

S. Per Jovem, etiam huc: ſed rarò, non autem ut in primo ſepto.

H. Num & *Opiniones* ?

S. Imo, inquit ; in his enim adhuc illa manet Potio, quam ab *Impoſtura* datam biberunt, & *Ignorantia* per Jovem, & una cum eâ *Amentia*. Et nullo modo recedet ab eis opinio, neque cætera vitia donec, *falſa Diſciplina* valere juſſa, veram ingreſſi fuerint viam, & illius vim purgatoriam ebiberint, ejecerint mala omnia, quibus tenentur, & *Opiniones*, & *Ignorantiam*, & reliquam omnem pravitatem. Tum ita ſalvi fient. Quamdiu autem hîc manſerint apud *falſam Diſciplinam*, nunquam liberabuntur, neque malum vel minimum illos relinquet horum ſtudiorum gratiâ.

H. Quæ-

Γ. Αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη.

Ξ. Πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται;

Γ. Νὴ Δία καὶ ὧδε, σπανίως δὲ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ.

Ξ. Πότερον οὖν καὶ αἱ Δόξαι;

Γ. Ναὶ, ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ ἡ Ἄγνοια, μένει, νὴ Δία, καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ Ἀφροσύνη. καὶ οὐ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν οὔθ' ἡ Δόξα, οὔθ' ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆς Ψευδοπαιδείας εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτων καθαρτικὴν δύναμιν. εἶτα ὅταν καθαρθῶσι, καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς Δόξας, καὶ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν, τότε ἂν οὕτω σωθήσονται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ Ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων.

H. Quænam igitur hæc eſt via, quæ ducit ad *veram Diſciplinam* ?

S. Vides, inquit, locum illum ſuperiorem, ubi nullus inhabitat, ſed ſolitudo mera eſſe videtur ?

H. Video.

S. Nonne januam quandam puſillam & viam quandam ad januam quæ non multùm frequentatur, & quâ perpauci tendunt, quia difficilis aſcenſu, & aſpera, & prærupta eſſe videatur ?

H. Omnino, inquam.

S. Nonne & collis quidam altus videtur eſſe, & anguſtus admodum aſcenſus, & præcipitia hinc inde habens profunda ?

H. Video.

S. Hæc eſt igitur illa via, inquit, quæ ducit ad *veram Diſciplinam.*

H. Et quidem aſpectu, *inquam,* valde formidoloſa.

S. Nonne & circa collis ſuperiorem

Ξ. Ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἔφην;

Γ. Ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ὀκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα πρὸ τῆς θύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται, ὥσπερ δι' ἀνοδίας τινὸς καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφην.

Γ. Οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ, καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν.

Ξ. Καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν.

Γ. Οὐκοῦν καὶ ἄνω γε περὶ τοῦ βουνοῦ

rem partem vides ſaxum ingens & altum & undique præruptum ?

H. Video, inquit.

S. Vides etiam mulieres duas in ſaxo conſtitutas, nitidas, atque optima corporis habitudine, & quàm alacriter manus extendunt ?

H. Video. Sed quænam hæ vocantur, inquam ?

S. Altera quidem vocatur *Continentia*, inquit, altera verò *Conſtantia* : ſunt autem ſorores.

H. Cur autem manus adeo alacriter extendunt ?

S. Hortantur, inquit, eos, qui eò loci veniunt, confidere, & animo eſſe intrepido, dicentes pauliſper eos tolerare debere, pòſt eos ad viam pulchram eſſe venturos.

H. Ubi igitur ad rupem advenerint, quomodo aſcendunt ? Nullam enim ad eam video ferentem viam.

S. Ipſæ

ὁρᾷς πέτραν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν, καὶ κλιμακωτὸν ἀπόκρημνον;

Ξ. Ὁρῶ ἔφην.

Γ. Ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῇ πέτρᾳ, λιπαρεὰς, καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας ὡρυόμως;

Ξ. Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται;

Γ. Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ Καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί.

Ξ. Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω ὡρυόμως;

Γ. Παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς ὠθουμένους ἐπὶ τὸν τόπον θαρρεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾷν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτούς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν.

Ξ. Ὅταν δὲ ὠθῶνται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν εὐθεμίαν ἐπ' αὐτήν.

S. Ipſæ ex præcipitio illo ad eos deſcendunt, eoſque ſursum ad ſe trahunt. Poſtea jubent eos quieſcere, & paulò poſt dant *Robur* & *Fiduciam*, & pollicentur ſe eos ad *veram Diſciplinam* deducturas; & monſtrant eis viam, quam & amœna ſit, & plana, & expedita, & ab omni malo purgata, ut vides.

H. Ita, per Jovem, apparet.

S. Vides igitur, inquit, & ante illud nemus locum quendam qui & amœnus videtur eſſe, & prati ſpeciem præ ſe ferens, & multâ luce illuſtratus?

H. Omnino.

S. Obſervas igitur & in medio prato alterum ſeptum, & portam alteram?

H. Ita ſane. Sed quî vocatur hic locus?

S. *Beatorum Domicilium*, inquit. Hîc

Γ. Αὖται ἀπὸ τῆς κρημνῆς προσκαταβαίνουσι, καὶ ἕλκουσιν αὐτὰς ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτὰς ἀναπαύσασθαι, καὶ μικρὸν διδόασιν ἰσχνὸν καὶ θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτὰς καταστῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ, ὥσπερ ὁρᾷς.

Ξ. Ἔμφαίνει νὴ Δία.

Γ. Ὁρᾷς ἓν, ἔφη, καὶ ἔμπροσθε τοῦ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Κατανοεῖς ἓν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος πρόβολον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν;

Ξ. Ἔστιν ὅτως. Ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος ὅτος;

Γ. Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη·

Hîc enim Virtutes ipſæ & Felicitas verſantur.

H. Eſto, inquam ego, tantam eſſe loci amœnitatem.

S. Nónne ad portam vides, inquit, mulierem adeſſe quandam, pulchram, & conſtanti vultu, mediâ autem integrâque jam ætate, veſteque indutam ſimplici, cultuque itidem ſimplici. Inſiſtit autem ſaxo non rotundo, ſed quadrato & ſtabili. Et unà cum eâ aliæ quædam duæ, filiæ videntur eſſe.

H. Ita prorſus apparet.

S. Harum igitur, quæ medium tenet locum, *Diſciplina* eſt, altera *Veritas*, altera autem *Suadela*.

H. Cur autem hæc quadrato lapide inſiſtit?

S. Indicium eſt, inquit, tutamq; & firmam ad eam adeuntibus eſſe viam

ὧδε γὰρ διατρίβουσιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία.

Ξ. Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν λέγεις τὸν τόπον εἶναι.

Γ. Οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνή τις ἐστι καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, στολὴν δ' ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ οὐδένα καλλωπισμόν; ἕστηκε δὲ οὐκ ἐπὶ στρογγύλου λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνου, ἀσφαλῶς κειμένου. καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσὶ, θυγατέρες τινὲς δοκοῦσαι εἶναι.

Ξ. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.

Γ. Τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ἐστίν· ἡ δὲ, Ἀλήθεια· ἡ δὲ, Πειθώ.

Ξ. Τί δὲ ἕστηκεν ἐπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη;

Γ. Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνου-

viam, & datorum ſecuram eſſe poſſeſſionem accipientibus.

H. Et quænam ſunt ea, quæ illa dono dat?

S. Fiducia & *Intrepiditas*, inquit ille.

H. Quamnam autem iſta vim habent?

S. Scientiam, inquit, per quam intelligunt ſe nihil unquam mali in vita perpeſſuros.

H. Præclara, inquit, per Herculem, munera! ſed quamobrem extra ſeptum ita ſtat?

S. Ut advenientes curet, & vim illam purgatoriam infundat; ubi verò purgati fuerint, tum eos ad virtutes introducit.

H. Quomodo iſtud, inquam ego? Non enim intelligo.

S. Atqui intelliges, inquit. fit enim perinde ac ſiquis graviter ægrotans medicum tandem adeat, qui

prius

ἀφικνεμένοις, καὶ τῆς διδομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι.

Ξ. Καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὕτη;

Γ. Θάρσος, καὶ Ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος.

Ξ. Ταῦτα δὲ τίνα ἐστίν;

Γ. Ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ἡράκλεις, ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα! Ἀλλὰ τινὸς ἕνεκεν ἔξω τοῦ πανδοκέως ἔστηκεν οὗτος;

Γ. Ὅπως τοὺς παραγιγνομένους, ἔφη, πειράσεται καὶ πότερον τὴν καθαρτικὴν δύναμιν. εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως εἰσάγει τούτους πρὸς τὰς Ἀρετάς.

Ξ. Πῶς τοῦτο; ἔφην ἐγώ. οὐ γὰρ συνίημι.

Γ. Ἀλλὰ ζωπύσεις, ἔφη. ὡς ἂν ὅτου φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς τὸ ἰατρεῖον ἂν δήπου γινόμενον, πρό-

prius purgationibus omnes morbi cauſas ejicit, atque ita demum ipſum medicus ad ſanitatem redactum conſtituit. Sin æger non paruiſſet iis, quæ medicus præceperat, merito tandem repudiatus, à morbo interiiſſet.

H. Hæc intelligo, inquam ego.

S. Ad eundem ergo modum, inquit, ubi ad *Diſciplinam* quis pervenerit, ea curat illum, ſuamque illi vim infundit, ut quamprimum expurget, ejiciatque mala illa omnia quæ ſecum attulerat.

H. Quænam hæc ?

S. Ignorantiam, & *Errorem*, quem ab *Impoſtura* hauſerat, & *Arrogantiam*, & *Cupiditatem*, & *Incontinentiam*, & *Iracundiam*, & *Avaritiam*, cæteraque omnia quibus in primo ſepto repletus erat.

H. Ubi verò purgatus fuerit, quò eum mittit ?

S. Intrò,

πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα. εἶτα ὕστερον ἂν αὐτὸν ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέστηκεν. εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέταττεν, ἀνολόγως ἂν δήπου ἀπωθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου.

Ξ. Ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ.

Γ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν Παιδείαν ὅταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ πυτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε.

Ξ. Ποῖα ταῦτα;

Γ. Τὴν Ἀγνοιαν καὶ τὴν Πλάνον, ὃν ἐπεπώκει παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ τὴν Ἀλαζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὴν Θυμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ παραβόλῳ.

Ξ. Ὅταν οὖν καθαρθῇ, πρὸς αὐτὸν ἀποστέλλει;

Γ. Ἐν-

S. Introò, inquit, ad *Scientiam*, & ad cæteras virtutes.

H. Quaſnam iſtas?

S. Nónne vides, inquit, intra portam cœtum mulierum, quàm formoſæ eſſe videntur, & modeſtæ, quámque inculto & ſimplici habitu induuntur? porrò autem quàm infucatæ, miniméque comptæ, ut cæteræ?

H. Video, inquam; ſed quænam hæ appellantur?

S. Prima quidem *Scientia* vocatur, inquit; reliquæ verò ejus ſorores, Fortitudo, Juſtitia, Probitas, Temperantia, Modeſtia, Libertas, Continentia, Clementia.

H. O pulcherrimæ, inquam ego, quantâ in ſpe ſiti ſumus!

S. Modò intelligatis, inquit, & habitum conſecuti fueritis eorum quæ auditis.

H. Enim-

Γ. Ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς.

Ξ. Ποίας ταύτας;

Γ. Οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς, καὶ εὐτάκτους, καὶ σωφρόνως ἀτρέμα φερομένας καὶ ἀπλῶς ἔχουσιν, ἔτι τε ὡς ἁπλαῖ εἰσι, καὶ ἐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι;

Ξ. Ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗταί κεκλῆνται;

Γ. Ἡ μὲν πρώτη Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί, Ἀνδρεία, Δικαιοσύνη, Καλοκἀγαθία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία, Ἐγκράτεια, Πραότης.

Ξ. Ὦ καλλίσαι, ἔφην ἐγώ! ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν!

Γ. Ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἕξιν ποιήσεσθ' ὧν ἀκούετε.

Ξ. Ἀλ-

H. Enimverò, inquam, attendemus quàm maximè, inquam ego.

S. Itaque, inquit, ſalvi eritis.

H. Hæ verò, cùm eum ſuſceperint, quò deducunt ?

S. Ad matrem, inquit.

H. Quænam verò illa eſt ?

S. Felicitas, inquit.

H. Cujuſmodi autem hæc eſt ?

S. Vidéſne viam illam ad ſublimem illum verticem ferentem, qui omnium ſeptorum arx eſt ?

H. Video.

S. Nónne in veſtibulo mulier quædam formoſa ſedet locata in alto ſolio, compta liberaliter, & citra luxum, & coronata coronâ floreâ admodum eleganter ?

H. Ità ſanè videtur.

S. Ea igitur eſt *Felicitas*, inquit.

H. Cùm

Ξ. Ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε.

Γ. Τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε.

Ξ. Ὅταν οὖν περιλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῦ ἄγουσι;

Γ. Πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη.

Ξ. Αὕτη δὴ τίς ἐστιν;

Γ. Εὐδαιμονία, ἔφη.

Ξ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη;

Γ. Ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ προπυλαίου γυνὴ καθεστηκυῖα εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καλῶς;

Ξ. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.

Γ Αὐτητοίνυν ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη.

H. Cùm autem huc aliquis advenerit, quid agit ?

S. Coronat eum illa, inquit, ſuâ potentiâ *Felicitas*, & cæteræ omnes *Virtutes*, ut ii coronantur qui maximis defuncti ſint certaminibus.

H. Quibus autem certaminibus is eſt defunctus ? inquam ego.

S. Maximis, inquit. Imò & maximas belluas, quæ eum priùs devorabant, & cruciabant, & in ſervitutem redigebant, has omnes devicit, & à ſe ablegavit, ſeque ipſum ſuperavit, adeò ut illæ jam ei ſerviant, quemadmodum ille ipſis dudùm ſerviebat.

H. Quaſnam dicis belluas ? perquàm enim audire cupio.

S. Imprimis, inquit, *Ignorantiam & Errorem.* Nónne hæ tibi videntur feræ ?

H. Et ſanè peſſimæ, inquam ego.

S. Deinde Triſtitiam & Luctum,

&

Ξ. Ὅταν ἓν ὧδέ τις παραγένηται, τί ποιεῖ;

Γ. Στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας.

Ξ. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός; ἔφην ἐγώ.

Γ. Τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρότερον αὐτὸν κατήδιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύσει, καθάπερ ἔτι ἐκείνοις πρότερον.

Ξ. Ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἀπορῶ ἀκοῦσαι.

Γ. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν Ἀγνοιαν, καὶ τὴν Πλάνον. Ἢ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι;

Ξ. Καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ.

Γ. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὴν Ὀδυρμόν,

& Avaritiam, & Intemperantiam, & reliquam omnem nequitiam. His omnibus imperat, non paret, ut priùs?

H. O præclara, inquam ego, facinora, Victoriámque pulcherrimam! verùm illud etiàm mihi dicito, quæ vis sit illius coronæ, quâ eum ornari dicebas?

S. Beatifica, ô adoleſcens. Qui enim eâ potentiâ coronatus fuerit, felix evadit & beatus, neque alibi quàm in ſeipſo ſpem felicitatis reponit.

H. Quàm præclaram narras victoriam! Ubi verò coronatus eſt, quid facit, aut quò tendit?

S. Virtutes eum ſuſceptum deducunt ad id loci, unde prius venerat, & oſtendunt ei illos, qui ibi verſantur, quàm malè & miſerè vivunt, utque in vitâ naufragium patiuntur, & errant, & quaſi ab hoſtibus devicti

καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν. πάντων τούτων κεφαλή, καὶ ἡ κεφαλεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον.

Ξ. Ὦ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγώ, καὶ καλλίστης νίκης! ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπέ, τίς ἡ δύναμις τοῦ σεφάνου, ᾧ ἔφης σεφανοῦσθαι αὐτόν;

Γ. Εὐδαιμονική, ὦ νεανίσκε. ὁ γὰρ σεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις πῶς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ.

Ξ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις! ὅταν δὲ σεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

Γ. Ἄγουσιν αὐτὸν παραλαβοῦσαι αἱ Ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τὰς ἐκεῖ Κακοδαιμονίας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ

victi ducuntur ; alii quidem ab Incontinentiâ, alii verò ab Arrogantiâ, alii ab Avaritiâ, alii Vanæ Gloriæ ſtudio, aliique ab aliis malis, ex quibus expedire ſe non valent calamitatibus, quibus conſtricti tenentur, ut ſerventur & huc perveniant ; ſed per totum vitæ ſpatium turbantur. Hoc autem patiuntur, quia non poſſunt viam, quæ huc tendit, invenire, quippe obliti ſunt præcepti à Genio dati.

H. Rectè mihi videris dicere. Hoc tamen iterum dubito, quare *Virtutes* eum locum ei monſtrant, unde priùs venerat.

S. Nimirum non ſatis nôrat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum, quæ ibi gerebantur : ſed dubitabat, & propter Ignorantiam & Errorem, quem ebiberat, quæ non erant bona, bona eſſe duxit, & quæ non erant mala, mala. Quare miſerè

πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπ' Ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' Ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν, ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε· ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ Δαιμονίου πρόσταγμα.

Ξ. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὴν τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταὶ, ὅθεν ἥκει τὸ πρότερον.

Γ. Οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει, οὐδὲ ἠπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε· καὶ διὰ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν Πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά. Διὸ καὶ ἔζη κακῶς,

miserè vixit, ut cæteri, qui ibi versantur. Nunc verò rerum conducibilium scientiam consecutus, & ipse benè vivit, & ipsos cernit, quàm miserè vivunt.

H. Ubi autem omnia contemplatus est, quid agit? aut quò vadit?

S. Quocunque libuerit, inquit. Ubique enim ei adest securitas, ut qui Corycium Antrum tenet. Et quocunque pervenerit, in omnibus benè vivet, cum omni securitate. Excipient enim eum omnes libenter, velut medicum ægri.

H. An & illas mulieres, quas feras esse dicebas, non ampliùs formidat, nequid detrimenti ab iis patiatur?

S. Nullo modo: neque enim vexabitur ampliùs, vel à Dolore, vel à Tristitiâ, vel ab Incontinentiâ, vel ab Avaritiâ, vel ab Egestate, vel quovis alio malo. Omnibus enim dominatur, & omnibus est superior,

quæ

ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράσσουσιν.

Ξ. Ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

Γ. Ὅπου ἂν βούληται, ἔφη· πανταχοῦ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ οὗ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὴν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες.

Ξ. Πότερον οὖν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν;

Γ. Οὐδέν. οὐ μὴ διοχληθήσεται, οὔτε ὑπὸ Ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ Λύπης, οὔτε ὑπ' Ἀκρασίας, οὔτε ὑπὸ Φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ Πενίας, οὔτε ὑπ' ἄλλου κακοῦ οὐδενός. ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω

πάντων

quæ priùs illum moleſtiâ affecerunt, quemadmodum Viperarii. Serpentes enim, qui aliis damnum inferunt ad mortem uſque, illos non lædunt, quia veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eò quod ſuum habet antipharmacum.

H. Rectè mihi dicere videris. Sed hoc mihi inſuper narra, quinam ii ſunt, qui inde à tumulo adventant? Quorum alii coronati ſpeciem quandam lætitiæ præ ſe ferunt; alii autem incoronati & deſperabundi tibiis & capitibus attritis eſſe videntur, & à mulieribus quibuſdam detinentur.

S. Coronati quidem ſunt ii qui ſoſpites ad *Diſciplinam* pervenerunt, eamque conſecuti lætantur. Incoronati verò, alii deſperatione à Diſciplinâ recedunt, malè ac miſerè affecti; alii ignaviâ deterriti, licèt ad Tolerantiam aſcendiſſent, retrò tamen

πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων, καθάπερ οἱ ἐχιόδηκτοι. τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους οὐ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο. Καὶ τοῦτον οὐδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον.

Ξ. Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐστεφανωμένοι ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινός· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι, καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρίφθαι· κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τίνων.

Γ. Οἱ μὲν ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι. οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀνα-

men iter flectunt, & nullo certo tramite vagantur.

H. Mulieres verò eos sequentes, quænam sunt ?

S. Tristitiæ, inquit, & Dolores, & Desperationes, & Ignominiæ & ignorantiæ.

H. Omnia mala dicis eos sequi.

S. Imò per Jovem omnia, inquit, eos insequuntur. Ubi verò hi in primum septum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non jam semet-ipsos incusant ; sed illicò Disciplinæ, & id iter ingressis maledicunt, *clamantes* quàm ærumnosi & miseri & infelices sint, qui eâ vitâ, quam ipsi agant, relictâ, male vivunt, nec perfruuntur ipsorum bonis.

H. Quæ verò bona esse dicunt ?

S. Luxuriam & Incontinentiam, ut summatim dicam. Nam pecudum more gulæ servire maximorum bono-

ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ.

Ξ. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται;

Γ. Λύπαι, ἔφη, καὶ Ὀδύναι, καὶ Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι.

Ξ. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν.

Γ. Νὴ Δία, πάντα, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν· ὅταν δὲ οὗτοι παραγένωνται εἰς τὴν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, οὐχὶ αὐτοὺς αἰτιῶνται, ἀλλ' εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς παλαίπωροι καὶ ἀθλιοί εἰσι καὶ κακοδαίμονες, οἳ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν.

Ξ. Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι;

Γ. Τὴν Ἀσωτίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. τὸ γὰρ εὐω-

bonorum fruitionem esse arbitrantur.

H. Illæ verò alteræ mulieres, quæ inde adveniunt, hilaresque & ridentes, quænam vocantur?

S. Opiniones, inquit; quæ perductis ad *Disciplinam* iis, qui ad Virtutes ingressi sunt, redeunt, ut alios adducant, & renuncient eos jam factos esse beatos, quos modò adduxerant.

H. Utrum igitur, inquam ego, ipsæ introò ad *Virtutes* ingrediuntur?

S. Nequaquam, inquit. non enim fas est *Opinionem* ad *Scientiam* introire: sed *Disciplinæ* illos tradunt. Quibus à *Disciplinâ* acceptis, redeunt illæ denuo alios adducturæ; veluti naves, expositis oneribus, iterum revertuntur, & aliis mercibus implentur.

H. Hæc sanè, inquam, mihi videris

εὐωχεῖσθς βοσκημάτων τρόπον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι.

Ξ. Αἱ δὲ ἕτεραι γυναῖκες, αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι, ἵλαραί τε καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται;

Γ. Δόξαι, ἔφη· καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν Παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς τὰς Ἀρετὰς, ἀνακάμπτουσιν ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι, καὶ ἀναγγείλωσιν ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν οὓς τότε ἀπήγαγον.

Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, αὗται εἴσω πρὸς τὰς Ἀρετὰς εἰσπορεύονται;

Γ. Ἔφη, Οὔ. οὐ γὰρ θέμις Δόξαν εἰσπορεύεσθς πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς. εἶτα, ὅταν ἡ Παιδεία παραλάβῃ, ἀνακάμπτουσιν αὗται πάλιν, ἄλλους ἄξουσαι· ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται.

Ξ. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην,

deris rectè enarrâſſe; ſed illud nobis nondum declarâſti, quid Genius vitam ingreſſuris imperat agendum.

S. Ut bono ſint animo, inquit; quapropter & vos bono animo eſtote. Enarrabo enim omnia, & nihil prætermittam.

H. Rectè dicis, inquam ego.

S. Rurſus igitur protensâ manu, inquit, videtiſne mulierem illam, quæ cæca eſſe videtur, & rotundo ſaxo inſiſtere, quam vobis modò dixi *Fortunam* vocari?

H. Videmus.

S. Huic, inquit, nullam ut habeant fidem monet, neve quicquam ſtabile tutumve eſſe credant, quod ab eâ acceperint, neque ut propria ducant. Nihil enim impedit, quin omnia hæc auferat, & alteri donet: ſæpe enim id agere conſuevit. Ob eamque cauſam monet, ne patiantur

ἔφην, ἐξηγῆσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας, τί προστάττει τὸ Δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον ποιεῖν.

Γ. Θαῤῥεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ.

Γ. Ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθου στρογγύλου ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον ὅτι Τύχη καλεῖται;

Ξ. Ὁρῶμεν.

Γ. Ταύτῃ κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν, καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ κωλύει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο εἴωσθε ποιεῖν. καὶ διὰ ταύτην οὖν αἰτίαν κελεύει

tur se ab illius muneribus vinci, neve gaudeant cùm largiatur ; neve doleant, cum auferat, utque eam neque vituperent, neque laudent. Nihil enim cum ratione facit, sed temerè omnia & fortuitò, ut ante vobis dixi. Quare Genius monet, nè mirentur, quicquid illa faciat, neve malos imitentur nummularios. Illi etenim pecuniâ ab hominibus acceptâ gaudent, suamque esse judicant : ubi verò repetitur, indignantur, & pessimè secum agi putant, obliti nimirùm eâ conditione depositam se accepisse, ut absque ullo impedimento Creditor reciperet : eodem igitur modo jubet Genius *homines* erga illius munera esse affectos, & meminisse ejusmodi Fortunæ esse ingenium, ut, quæ dedit, eripiat, & illico longè plura donet ; iterumque non solùm auferat, quæ antè dederat, sed & quæ ipsi antè habuerint. Quæ igitur donat, ab

eâ

πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις οὐχ ἥττους γίγνεσθαι, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέληται, καὶ μήτε ψέγειν αὐτὴν, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογισμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε, πάντα, ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλεξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει μὴ θαυμάζειν, ὅ τι ἂν πράττοι αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, οὐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι. ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν· καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ Τύχη, ὥστε, ἃ δέδωκεν, ἀφελέσθαι, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια, αὖθις δὲ ἀφελέσθαι ἃ δέ-

eâ accipi jubet, & protinus, qui nacti ſunt, avolare ad ſtabilem ſecuramque largitionem.

H. Quænam illa eſt? inquam.

S. Quam ab Eruditione ſunt accepturi, ſi eò pervenerint incolumes.

H. Ea verò quænam eſt?

S. Vera Scientia, inquit, rerum utilium largitioque firma, & tuta, & immutabilis: Jubet igitur ad eam celeriter confugi, cumque ad mulieres illas venerint, quas ſuprà dixi, Incontinentiam & Luxuriam appellari, etiam illinc actutum jubet diſcedi, & ne his quidem Fidem haberi ullam donec ad falſam Diſciplinam pervenerint. Ibique jubet eos pauliſper immorari & quicquid libuerit ab eâ tanquam viaticum accipere, deinde illinc abire rectà ad veram Diſci-

δωκεν. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ προὐπάρχοντα. ἃ γοῦν διδῷ, κελεύει λαμβάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ συντόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόσιν.

Ξ. Ποίαν ταύτην; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ἣν λήψονται παρὰ τῆς Παιδείας, ἣν διασωθῶσιν ἐκεῖ.

Ξ. Αὕτη οὖν τίς ἐστιν;

Γ. Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν οὖν κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην· καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι Ἀκρασία καὶ Ἡδυπάθεια καλοῦνται, καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψευδοπαιδείαν ἀφίκωνται. κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, καὶ λαβεῖν ὅ, τι ἂν βούλωνται

Disciplinam. Hæc ea sunt quæ Genius præcipit. Quicunque igitur hisce contraria agit aut negligit, malus malè perit. Et Fabula quidem Hospites, quæ in Tabula continetur, hujusmodi est. Si quid verò de his singulis ulterius interrogare libet, nulla in me erit mora, ego enim vobis dicam.

H. Rectè, inquam ego, dicis. Quid ergo Genius jubet eos accipere à falsâ Disciplinâ?

S. Ea quæ utilia esse videntur.

H. Quænam ergo illa sunt?

S. Literæ, & cæteræ Disciplinæ, quas & Plato dicit adolescentibus fræni vim habere, ut ne ad alia pejora distrahantur.

H. Num verò has accipiat necesse est,

λωνῖαι παρ' αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον· ἔπειτα ἐντεῦθεν ἀπέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν συντόμως. Ταῦτ' ἔστιν, ἃ προστάσσει τὸ Δαιμόνιον. Ὅστις τοίνυν παρ' αὐτά τι ποιεῖ ἢ πράττει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. Ὁ μὲν δὴ μῦθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτόν ἡμῖν ἔστιν. εἰ δέ τι προσδεῖσθαι πρὸς ἑκάστων τούτων, οὐδεὶς φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύει αὐτὸς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν πρὸς τὴν Ψυδοπαιδείας;

Γ. Ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι.

Ξ. Ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί;

Γ. Γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ πρὸς ἄλλων μαθημάτων· ἃ καὶ Πλάτων φησὶν ὡσανεὶ χαλινὸν τινα δυνάμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα παρατρέπωνται.

Ξ. Πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λα-

eſt, ſi quis pervenire velit ad veram Diſciplinam, necne?

S. Nulla quidem neceſſitas, inquit, utiles tamen ſunt illæ, etſi nihil conferant, quò meliores fiant homines.

H. Itane ergo dicis, eas nullatenus utiles eſſe?

S. Dico. Licet enim vel ſine his meliores fieri, neque tamen inutiles ſunt etiam iſtæ. Ut enim per interpretem ea quæ dicuntur aliquo modo conjicimus, non tamen omnino incommodum fuerit nos ipſos linguam illam accuratiùs callere, quamvis aliquid per interpretem perceperimus; ita ſine his Diſciplinis nihil vetabit nos meliores fieri.

H. Nihil ergo magis proficiunt hi Diſciplinarum ſectatores, ad ſe reddendos meliores cæteris hominibus?

S. Quomodo, inquit, præſtarent cæteris,

βεῖν, εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἢ οὔ;

Γ. Ἀνάγκη μὲν οὐδεμία, ἔφη, χρήσιμα μὲν τοί ἐστι. πρὸς δὲ τὸ βελτίους γενέσθαι οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα.

Ξ. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι ἄνδρας;

Γ. Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι. ὅμως δὲ οὐκ ἄχρηστα κἀκεῖνά ἐστιν. ὡς γὰρ δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενά ποτε, ὅμως μὲν τοί γε οὐκ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν, κἂν τι συνήκαμεν. οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύει γενέσθαι.

Ξ. Πότερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;

Γ. Πῶς μέλλουσι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται

cæteris, cum conſtet eos non minus errare de bonis & malis, quàm reliquos mortales, & omnibus vitiis implicari? Nihil enim impedit, quin qui calleat Litteras & intelligat Diſciplinas omnes, tamen ſit æque ebrius & intemperans, & avarus, & injuſtus & proditor, & denique amens.

H. Multos profecto ejuſmodi videre licet, inquam ego.

S. Quæ ergo, inquit, illis prærogativa ob iſtas Diſciplinas ut in viros evadant meliores?

H. Nequaquam apparet ex hac ratione. Sed quæ cauſa eſt, inquam ego?

S. Quia in ſecundo ſepto verſantur, quaſi ad *veram Diſciplinam* appropinquantes.

H. Et quid hoc juvat illos, inquam? cum ſæpe liceat videre multos

φαίνονται ἠπατημένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι καταγελώμενοι ὑπὸ πάσης κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ περιδότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα.

Ξ. Ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἔστιν ἰδεῖν.

Γ. Πῶς οὖν οὗτοι περέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων;

Ξ. Οὐδαμῶς φαίνεται, ὃν τοῦτο τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγώ, τὸ αἴτιον;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν.

Ξ. Καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτούς, ἔφη, ὅταν πολλάκις ἔστιν ἰδεῖν παραγιγνομένους

multos ex primo ſepto ab Intemperantia cæteriſque vitiis pervenire ad tertium ſeptum, ad *veram Diſciplinam*, qui hos Diſciplinarum Sectatores prætereunt?

S. Qua igitur in re præſtant indoctis, cum ipſi tardiores ſint aut indociliores ad veram ſcientiam addiſcendam?

H. Quomodo iſtud, inquam?

S. Quod in ſecundo ſepto, ſi nihil aliud, ſimulant utique ſe ſcire quæ neſciunt. Cujus ſententiæ quamdiu fuerint, tardos omnino eos eſſe neceſſe eſt ad *veram Diſciplinam* expetendam. Deinde alterum illud non vides, opiniones quoque ex primo ſepto ad illos ſimiliter ingredi? Quare nihilo cæteris hi meliores ſunt, niſi ad hos etiam accedat pœnitentia, perſuaſumque habuerint ſe non veram ſed falſam Diſciplinam habere, per quam decipiuntur.

μένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τὸν τρίτον περιβολον, πρὸς τὴν Παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἱ τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσιν;

Γ. Ὥστε, πῶς ἔτι προέχουσιν ἄρα ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι;

Ξ. Πῶς, ἔφην, τοῦτο, ἐγώ;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιοῦνταί γε ὀπίσαθε, ἃ οὐκ οἴδασιν. ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρμᾷν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως; Ὥστε οὐδὲν οὗτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ Μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν, ὅτι οὐ Παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν,

δι'

cipiuntur: atque ita affecti salvi esse nequeunt. Et vos igitur, ô hospites, ita facite, & immoramini prædictis, donec habitum nacti fueritis; sed de his sæpius considerandum, & nihil intermittendum, cæteraque præter rem ducenda, sin minus, nullus vobis redibit fructus ex iis quæ auditis.

H. Faciemus, inquam. Hoc autem enarra, cur bona non sint quæcunque accipiunt homines à fortunâ; ut vita, salus, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque, his similia; contraque ea, quæ sunt his opposita, cur mala non sint: valde enim absurdum & incredibile dictum videtur.

S. Age itaque, enitere, inquit, ut respondeas quod tibi videtur de iis quæ rogâro.

H. Sed hoc faciam, inquam ego.

S. Utrum

δι' ἣν ἀπατῶνται. οὕτω δὲ διακείμενοι, οὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. Καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, οὕτω ποιεῖτε, καὶ ἐνδιατρίβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἔξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν· τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὧν νῦν ἀκούετε.

Ξ. Ποιήσομεν. Τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς Τύχης. οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν. τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια· ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά· πάνυ γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον.

Γ. Ἄγε τοίνυν πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ.

Ξ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην ἐγώ.

Γ. Πότερον

S. Utrum igitur ei, qui male vivit, bonum eſt vivere?

H. Non mihi videtur, ſed malum, inquam ego.

S. Quo pacto igitur, inquit, bonum eſt vivere, ſi illi malum eſt?

H. Quia male quidem viventibus, malum mihi videtur eſſe vivere, bene autem viventibus bonum.

S. Et malum igitur dicis eſſe, vivere, & bonum?

H. Ego vero.

S. Cave abſurdè loquaris. Fieri enim non poteſt, ut res eadem & mala & bona ſit. Sic enim & utilis & noxia foret, & expetenda & fugienda ſimul ſemper.

H. Abſurdum illud quidem. Sed, quomodo ſi cui male vivere contingat, eidem quoque malum contingat, malum ipſum vivere eſt?

S. Atqui

Γ. Πότερον ἔν καὶν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ τὸ ζῆν;

Ξ. Οὔ μοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακόν, ἔφην ἐγώ.

Γ. Πῶς ἂν ἀγαθὸν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακόν;

Ξ. Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι· τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν.

Γ. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι;

Ξ. Ἔγωγε.

Γ. Μὴ ἔν ἀπιθάνως λέγε. ἀδύνατον γάρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φυκτὸν ἅμα ἀεί.

Ξ. Ἀπίθανον μέν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχει, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστιν.

S. Atqui non idem eſt, inquit, vivere & male vivere. An non & tibi videtur?

H. Profecto nec mihi videtur eſſe idem.

S. Vivere igitur non eſt malum, quoniam ſi eſſet malum in ſe, etiam bene viventibus malum utique eſſet. Vitam enim haberent quæ malum eſſet.

H. Vera mihi dicere videris.

S. Quoniam igitur utriſque & male & bene viventibus vivere contingit, vivere neque malum fuerit neque bonum; ſicut nec ſecare & urere in ægrotantibus eſt morboſum & ſalubre. Sic & in Vitâ ipſâ ſunt hæc, tu itaque ita tecum conſidera, utrum malis vivere male, an mori bene & fortiter?

H. Ego vero honeſte mori malo.

S. Ergo neque mori malum eſt.

Si-

Γ. Ἀλλ' ὃ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν. ἢ ἔ σοι φαίνεται;

Ξ. Ἀμέλει ὀλίγοι ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι.

Γ. Τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐστι. Τὸ δὲ ζῆν ὃ κακόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ ἓν κακόν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν.

Ξ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.

Γ. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη ἔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, ἔτε κακόν. ὥσπερ ὀλίγου τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, ὃν τοῖς ἀρρωστοῦσίν ἐστι νοσερὸν καὶ ὑγιεινόν, οὐκοῦν ἔστω καὶ ὅπι τῷ ζῆν ἐστι ταῦτα. Σὺ τοίνυν ἔστω θεώρησον· πότερον ἂν βέλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως;

Ξ. Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς.

Γ. Οὐκοῦν ὀλίγου τὸ ἀποθανεῖν κακόν

Siquidem ſæpe optabilior mors eſt vitâ.

H. Ita eſt.

S. Eadem ergo ratio eſt & de ſanitate & morbo. Sæpe enim valere non prodeſt, & contra, cum ita caſus tulerit.

H. Vera dicis.

S. Age vero, & de divitiis eodem modo conſideramus; ſi modo illud conſiderare eſt, quod ſæpe videre licet, divitias alicui ſuppetere eundemque male & miſere vivere.

H. Multos ſane per Jovem.

S. Nihil igitur eis Divitiæ conferunt ad bene vivendum?

H. Non videtur. Ipſi enim pravi ſunt.

S. Viros ergo bonos non Divitiæ faciunt, ſed Diſciplina.

H. Veriſimile quidem id.

S. Hac ergo ratione quî bonum

ſunt

ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν.

Ξ. Ἔστι ταῦτα.

Γ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ ἐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τἐναντίον, ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη.

Ξ. Ἀληθῆ λέγεις.

Γ. Ἄγε δὴ, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλεῖν ὅπως· εἴγε θεωρεῖν ἐστιν, ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλεῖστον, κακῶς ὂν ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως.

Ξ. Νὴ Δία, πολλές γε.

Γ. Οὐκοῦν ἐθελὲν τούτοις ὁ πλεῖστος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς;

Ξ. Οὐ φαίνεται. ἀυτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν.

Γ. Οὐκοῦν τὸ σωφρονεῖν εἶναι, ἐχ ὁ πλεῖστος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία.

Ξ. Εἰκός γε.

Γ. Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου πᾶς ὁ

ſunt Divitiæ, ſi ad meliores reddendos poſſeſſores ſuos non conferunt?

H. Ita videtur.

S. Ergo ne expedit quidem nonnullis eſſe divitibus, cum divitiis uti neſciunt.

H. Mihi ita videtur.

S. Quomodo igitur bonum id eſſe aliquis judicabit, quo ſæpe carere prodeſt?

H. Nullatenus.

S. Siquis igitur Divitiis recte & prudenter uti noverit, bene & feliciter vivet, ſin minus, male.

H. Veriſſime dicere hoc mihi videris.

S. Sed ut rem omnem ſummatim complectar, colere hæc tanquam in ſe bona, aut ſpernere tanquam mala: id ipſum eſt, quod perturbat homines, & lædit; cum ea, inquam, & colunt & in iis ſolis conſiſtere

πλεῖστον ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ ἐ βοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτόν, εἰς τὸ βελτίους εἶναι;

Ξ. Φαίνεται.

Γ. Οὕτως ἐπὶ ἐ συμφέρει ἄρα ἑνίοις πλεῖν, ὅταν μὴ ὑπίσχνηται τῷ πλέοντι χρῆσθαι.

Ξ. Δοκεῖ μοι.

Γ. Πῶς ἂν τοῦτο ἄν τις κρίνει ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις ἐ συμφέρει ὑπάρχειν;

Ξ. Οὐδαμῶς.

Γ. Οὐκοῦν εἰ μή τις ὑπίσχνηται τούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται· εἰ δὲ μή, κακῶς.

Ξ. Ἀληθέσταί μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν.

Γ. Καὶ τὸ σύνολον δή, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακά, τοῦτό ἐστι τὸ παράπαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν τιμῶνται τε ἀυτὰ, καὶ οἴονται διὰ τοῦτον

sistere felicitatem opinantur, & omnia quantumvis impia eorum gratiâ consequenter faciunt. Hæc autem propter ipsam veri boni Ignorantiam patiuntur. Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in Divitiarum possessionem ex pessimis ac turpissimis facinoribus, veluti, inquam, ex proditionibus, & deprædationibus, & homicidiis, & calumniis, & rapinis, aliisque compluribus ac pravis operibus.

H. Ita res est.

S. Si igitur ut par est ex malo bonum nullum provenit, divitiæ vero ex malis facinoribus proveniunt; divitias nequaquam bonum esse necesse est.

H. Sic ex isto sermone contingit.

S. Cæterum ne sapientia quidem nec justitia ex malis operibus acquiri possunt: neque itidem injustitia & insipientia ex bonis operibus.

μένων εἶναι τὸ δ' δαιμονεῖν· καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττειν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέσθαι δοκοῦντα εἶναι. ταῦτα ἢ πάσχει διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν. Ἀγνοοῦσι γάρ, ὅτι ὠφέλιμον ἐκ κακῶν ἀγαθόν. Πλοῦτον δὲ ἔστι πολλὰς κλησαμένους ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἔργων· οἷον λέγω ἐκ τοῦ προδιδόναι καὶ λῃΐζεσθαι καὶ ἀνδροφονεῖν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἀποστερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ μοχθηρῶν.

Ξ. Ἔστι ταῦτα.

Γ. Εἰ τοίνυν γίνεται ἐκ κακοῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκός· πλοῦτος δὲ γίνεται ἐκ κακῶν ἔργων· ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸ πλοῦτον.

Ξ. Συμβαίνει ὅπως ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

Γ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονεῖν γε οὐδὲ δικαιοπραγεῖν ἐστι κλήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων. Ὡσαύτως ἢ ἐδὲ τὸ ἀδικεῖν

ribus. Neque enim ipſa ſimul conſiſtere poſſunt. Divitias vero & gloriam, & victorias, & reliqua his ſimilia multâ cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quare hæc neque bona neque mala cenſeantur. Cæterum ſapientia duntaxat bonum: Inſipientia vero malum.

H. Recte, inquam, & ſufficienter mihi dicere videris.

FINIS.

ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ὂν καλῶν ἔργων· ἐδὲ ὑπάρχειν ἅμα τὰ αὐτὰ δύνανται. Πλοῦτον ἢ καὶ δόξαν καὶ τὸ νικᾶν καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις ὠφελιμία, ἐδὲν κωλύει ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ μετὰ κακίας πολλῆς· ὥστε οὐκ ἂν ἡ ταῦτα ἀγαθὰ οὔτε κακά. ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθόν, τὸ δὲ ἀφρονεῖν κακόν.

Ξ. Ἱκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφην.

ΤΕΛΟΣ.

SALMASIUS LECTORI.

SUPRA in Prolegomenis monuimus, quæ hucusque prodiêre, omnes hujus Tabulæ Græcas editiones unius duntaxat Exemplaris, ejusque colophone egregio mutilati, lectionem exhibere: Supereſſe autem Latinam Verſionem olim ſub initium renatæ Literaturæ factam ex Bibliothecæ Urbinatis cod. Manuſcripto, qui ſolus cùm in aliis quibuſdam à vulgatâ lectione abiit, tùm præcipuè etiam additam in fine habuit par-

particulam egregii colophonis, quem Arabs Paraphraſtes ſervavit nobis integrum. Eam igitur Verſionem hîc ſubjungere viſum idcircò non modò fuit minimè ſuperfluum fore, ſed Lectoribus etiam gratum eò magis, quò mirabiliùs accidit, nullum è tanto Interpretum & Commentatorum numero mentionem ejus jure, meritoque facere hactenus quiviſſe. Autor ejus fuit Ludovicus Odaxius, magno illo literarum inſtauratori Ang. Politiano in multis ſuppar. Nam & diligentiâ laudabili renaſcentibus tunc Gr. literis obſtetricatus eſt, ſuorumque ſtudiorum Patronum quoque nactus eſt Fredericum Urbini Ducem, meritis erga remp. literar. & Gr. Manuſcriptorum Bibliothecâ à ſe collectâ non minùs celebre, quàm qui Politiano obtigerat Laurentius Medicæus, Dux Hetruriæ. Ut hujus etiam filium Petrum Medicæum Politianus ſuâ diſciplinâ informandum habuit, ſic ſui quoque Patroni filium Odaxius. Verùm iſta, & quanti in vertendis Gr. Autoribus Odaxium Politianus fecerit,

qui

qui volet latiùs cognoſcere, adeat. l. 3. Epiſt. Politiani, cujus initio ἀμοιβοὶ aliquot amborum Epiſtolæ reperiuntur. Hanc autem Tab. Latinam, unâ cum Cenſorino de die Natali, Epict. Enchiridio, aliiſque Plutarchi, Luciani ac Baſilii Tractatulis è Gr. tranſlatis in Fol. A. C. 1497. Bononiæ edidit Philippus Beroaldus, qui in præfatione ſuâ Odaxii meminit hiſce verbis: Secundo loco eſt Tab. Cebetis, quâ nihil abſolutius: quâ humanæ vitæ decipula graphicè & condecorè depinguntur: quam latinitate donavit luculentus interpres, mihique amiciſſimus, de quo illud dici meritiſſimo poteſt,

Cecropiæ commune decus, Latiæque Minervæ.

CEBETIS THEBANI TABULA

E Græco in Latinum conversa

Per LUDOVICUM ODAXIUM PATAVINUM.

CASU evenerat, ut in Saturni sacello deambularemus; Ubi cùm pleraſque alias oblationes, tùm Tabulam quandam pro templo positam intuebamur, in quâ pictura quædam erat peregrina, & quæ peculiares fabulas contineret, quas conjicere non poteramus, quænam & quales essent. Neque enim civi-

civitas, neque vallum pictura illa nobis esse videbatur. Cæterum muri ambitus erat qui duos alios ambitus amplectebatur: alterum majorem, minorem alterum. Porta etiam erat in primo ambitu, ubi nobis turba ingens insistere videbatur. Intra verò ambitum multitudo quædam mulierum visebatur. Primi autem vestibuli & ambitus ingressum Senex quidam occupabat, qui turbæ ingredienti quasi imperare aliquid videbatur. Cujus fabulæ rationem nobis invicem addubitantibus, quidam natu grandior assistens, nequaquam, inquit, hospites absurde facitis, qui de picturâ hac addubitetis. Non multi enim indigenæ, quid hujus fabulæ ratio valeat, intelligunt. Quippe quam non civis, sed peregrinus quidam dedicârit, qui huc jampridem advenerat: vir & magna prudentia & sapientia præditus: qui cùm sermone, tùm opere quandam

dam Pythagoræ aut Parmenidis vitam fuerat æmulatus. Is utique ſacellum & picturam hanc Saturno conſecravit. Utrum igitur, inquam ego, noſti etiam virum ipſum, quem vidiſti? Immò, inquit, eum multo tempore ſum admiratus: ſiquidem adoleſcens adhuc, & complura ſtudioſe diſpùtabat, & ego hujuſce fabulæ rationem ex eo diſſerente ſæpius audieram. Per Jovem, inquam ego, niſi quæpiam major occupatio te detinet, expone nobis. Audire enim magnopere concupiſcimus, quidnam hoc fabulæ ſit. Perlibenter ô hoſpites, inquit. Atqui hoc prius admonendi eſtis: periculi quippiam ineſſe huic expoſitioni. Quodnam, inquam ego? Quoniam, inquit, ſi, quæ dicuntur, attendetis, intelligetiſque, prudentes atque fœlices evadetis: Si minus; inſipientiam, infortunium, calamitatem, atque ignorantiam conſecuti male vitam de-

getis. Hæc enim expositio Sphingis ænigmati, quod illa hominibus præponebat, persimilis est. Nam quicunque ipsum intellexerat, salutem; qui non intellexerat, exitium consequebatur. Eadem est hujus enarrationis conditio. Sphinx est enim hominibus ipsa insipientia. Hæc autem proponit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, neque malum in vita sit. Quæ si quis minus intellexerit, ab ea interimitur: neque id semel, sicut is qui depastus à Sphinge moriebatur. Sed per omnem vitam paulatim absumitur: quemadmodum hi qui perpetuis suppliciis addicti sunt. Contra vero, si quis agnoverit: occisâ demum insipientiâ salutem ipse consequitur, & beatus fœlixque per omnem vitam evadit. Quamobrem vos attendite, ac diligenter audite. O Hercules, quam magnum nos in desiderium conjecisti! si hæc ita se habent. Atqui ita se habent, inquit.

quit. Nequaquam igitur nos oratio tua præveniet, ſi quidem nobis attentè audituris non abs re precium hujuſmodi proponitur. Sumptâ itaque virgâ quadam & ad picturam ductâ, videtis ne, inquit, ambitum hunc? Videmus. Hoc imprimis animadvertere vos oportet: locum, ſcilicet, iſtum vitam vocari. Turba porrò illa ingens, quæ portæ inſiſtit; hi ſunt omnes in vitam aliquando ingreſſuri. Senex autem ille ſuperior, qui manu alterâ paginam quandam tenet, alterâ neſcio quid demonſtrat, Genius appellatur. Hic imperat introeuntibus, quid eos agere oporteat, ut ad vitam ingrediantur; & qualem viam perrecturi ſint, oſtendit, ut ſalutem in vita conſequantur. Qualem igitur eos jubet vitam carpere, aut quo pacto, inquam ego? Vides ne, inquit, juxta portam ſolium quoddam eo loco conſtitutum, ubi turba ingreditur,

in quo ſedet ſuavibus moribus & formosâ indole mulier, quæ poculum manu tenet? Video: ſed quænam hæc eſt? Suadela, inquit, vocatur, quæ mortales omnes ſeducit. Quid tum poſtea hæc agit? Ingredientes ad vitam, quoad per eam fieri poteſt, bibere compellit. Quænam verò hæc eſt potio? Error, inquit, atque ignorantia. Quid tum poſteà? Ubi hanc ebiberunt, vitam ingrediuntur. Nunquid omnes eum errorem bibunt, necne? Omnes, inquit, bibunt: ſed plus alii, alii minus. Non vides præterea intra portam mulierum meretricum multitudinem quandam diverſos aſpectus multifarioſque præferentium? Video. Iſtæ igitur opiniones & concupiſcentiæ & voluptates vocantur, quæ turbâ ingrediente ſtatim proſiliunt, & unumquemque amplectuntur, ac deinde abducunt. Et quonam eos abducunt? Aliæ, inquit, ut ſalvent: Aliæ, ut per

deceptionem interimant. O, inquam, admirandus vir, quam acerbam ac triſtem potionem dicis! Atqui omnes, inquit, optima pollicentur: ſeque eos ad fœlicem atque conducibilem vitam eſſe perducturas. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab ipſa ſuadelâ combiberunt, quænam vera via ſit, in vitâ non inveniunt: Sed inconſulto errant, ut videre licet ex his, qui prius ingredientes eò circumvagantur quo ipſæ commonſtraverint. Video, inquam, hoc: ſed mulier illa quænam eſt, quæ veluti cæca atque inſana ſuper lapide quodam rotundo conſiſtere videtur? Fortuna, inquit, vocatur. Ea verò non ſolùm cæca: ſed inſana etiam & ſurda eſt. Quæ nam hujus ſunt partes? Obambulat, inquit, quocunque gentium, & aliis quidem facultates eripit, aliis tradit. Ab eiſdemque rurſus aufert illico, quæ tradiderat, atque aliis

temere inſtabiliterque concedit. Quapropter ex eo argumento ipſius ingenium facile indicatur. Quale nam hoc eſt, inquam ego? Quoniam in rotundo lapide conſiſtit. Quid tunc ex re ſignificatur? Quod parum certa, atque inſtabilia ſunt illius munera. Calamitates enim magnæ ac difficiles oriuntur, ubi quis in eâ fidem collocârit. Turba verò hæc ingens, quæ eam circumſtat, quid ſibi vult, & quinam vocantur? Vocantur hi quidem inconſulti, quorum nemo non petit, quæ projiciat, ac dilapidet. Cur verò aſpectu haudquaquam ſimili ſunt, ſed eorum alii gaudere, alii ſublatis manibus triſtari videntur? Quicunque, inquit, eorum, gaudere ac ridere videntur; Hi ſunt, qui à fortunâ quippiam acceperunt, à quibus etiam bona fortuna nuncupatur. Qui verò flere, ac manus protendere videntur; Hi ſunt, à quibus abſtulit, quæ tradiderat antea.

tea. A quibus fortuna mala nominatur. Et quænam sunt, quæ illis elargitur, per quæ tantopere, cum accipiunt, lætantur: quum amittunt, lugent. Hæc, inquit, ea sunt, quæ à plerisque hominibus bona existimantur. Et quænam sunt ea? Divitiæ scilicet & gloria & nobilitas & liberi & tyrannides & regna, & alia quæcunque id genus. Hæc autem nunquid bona non sunt? De his, inquit, aliàs disputabimus. Nunc circa fabulæ narrationem versemur. Ita, inquit, sit. Vides igitur, ubi portam hanc præterieris, ambitum alterum superiorem: mulieresque extra ambitum collocatas meretricio ornatu insignes? Et valde inquam. Ex his hæc incontinentia, hæc luxuria, hæc avaritia, hæc assentatio nuncupatur. Quid hic potissimum astant? Eos, inquit, observant, qui à fortunâ quippiam acceperunt. Quid tum deinde? Exiliunt atque

amplexantur eos, & adulantur &, ut penes se maneant, obtestantur ; vitam jucundam, atque labore omni & incommodo vacuam illis affore promittentes. Si quis itaque persuasus earum blanditiis eò se contulerit : tantisper illi suavis videtur ea conversatio, quoad hominem titillaverit, deliniveritque ; postea secùs : Ubi enim resipiscere cœperit ; tum demum ab ea se non tam oblectatum, quam absumptum & contumeliis affectum intelligit. Quo fit, ut cum omnia prodegerit, quæ à fortuna fuerat consecutus, tunc illis mulieribus inservire atque inhonesta omnia sustinere, & turpia quæque ac pernitiosa illarum gratia cogatur admittere, veluti furtum, sacrilegium, perjurium, proditionem, deprædationem, & quæcunque his similia. Ubi verò eos omnia defecerint, punitioni addicuntur. Et quænam hæc est ? Videsne retro eas quandam veluti bestiolam,

lam, locumque pariter anguſtum & tenebroſum, ubi etiam turpes ac ſordidæ pannoſæque mulieres verſari videntur ? Et valde, inquam. Ex his igitur, inquit, quæ flagellum tenet, punitio nuncupatur : Quæ caput intra genua habet, triſtitia : Quæ verò capillos ſuos evellit, dolor. Hic alius verò qui deformitatem, macilentiam, & nuditatem præferens juxta eas accubat : ac deinde ſimilis illi turpis macilenta quædam, quinam ſunt ? Hunc ſanè, inquit, luctum appellant: illam verò ipſius ſororem, mœſtitiam. His itaque traditur, & eorum contubernio cruciatur. Poſt denuo in aliud infœlicitatis domicilium truditur, atque reliquam vitam in omni miſeria traducit ; niſi fortè illi pœnitentia obviam prodierit. Quid tum poſtea contingit ? Si pœnitentia illi obviam fuerit, eripit eum ex infortuniis, & alteram illi opinionem alterumque deſiderium

ſiderium imprimit, per quod ad veram diſciplinam perducitur; & ad eam quæ falſa diſciplina nuncupatur. Quid tum poſtèa? Si, inquit, eam opinionem ſuſceperit, quæ ad veram diſciplinam pervehat, ab ea mundatus, expiatuſque ſalutem, beatitudinem, fœlicitatem in univerſa vita lucraturum: Si ſecus, denuo à falſa illa opinione ſeducitur. O Hercules, quàm magnum eſt hoc aliud diſcrimen! Hæc autem, inquam ego, falſa diſciplina quænam eſt? Vides ne alterum illum ambitum? Video, inquam ego. Atque extra ambitum in veſtibulo mulier quædam aſſiſtit, quæ munditiem conſtantiamque non mediocrem prætendit. Apprime, inquam. Hanc igitur, inquit, plerique homines & vulgus vocant diſciplinam, cum falſa potius diſciplina ſit. Huc ſane prius applicant qui ſalvi fiunt, Ubi ad veram diſciplinam pervenire voluerint.

rint. Nunquid alius ad veram disciplinam aditus non patet? Patet, inquit. Hi verò intra ambitum declinantes; quinam sunt homines? Falsæ, inquit, disciplinæ sunt amatores decepti, seque opinantes veræ disciplinæ contubernio frui. Et quinam vocantur hi? Alii, inquit, poetæ, alii oratores, alii dialectici, alii musici, alii arithmetici, alii geometræ, alii astrologi, alii voluptuarii, alii peripatetici, alii critici, & quicunque ejusmodi sunt. Illæ autem mulieres quæ videntur circumcurrere prioribus illis similes, in quibus incontinentiam & reliquas una esse affirmabas, quænam sunt? Illæ ipsæ sunt, inquit. Nunquid etiam huc ingrediuntur? Ita per Jovem, in his simulque etiam insipientia: neque ab opinione ac reliquis malis evadent, priusquam repudiata falsa disciplina, veracem viam ingressi fuerint, & purgatoriam eorum virtutem admiserint;

&

& mala omnia, quibus involvuntur, & opiniones & ignorantiam, & reliquam omnem pravitatem sequestraverint: tum demum ita salvi & incolumes erunt. Neque ullo unquam falsæ disciplinæ commercio labefactari poterunt: neque horum studiorum gratia mali quippiam adipiscentur. Et quænam hæc est via, quæ ad veram disciplinam ferat? Vides, inquit, locum illum superiorem, ubi nullus inhabitat: Sed solitudo ingens esse videtur? Video. Præterea januam, quandam pusillam ante quam via quædam est, quæ non multum admodum frequentatur, quippe quam pauci admodum terunt, quod acclivis & aspera & saxosa videatur? Et valde, inquam. Collis præterea quidam excelsus apparet, ad eumque angustus admodum adscensus, & qui multa profunda hinc inde præcipitia offerat? Video. Hæc igitur, inquit, via est, quæ

ad

ad veram disciplinam ducit? Aspectu inprimis formidolosa. Porro circa collis superiorem partem, saxum ingens & præaltum, usquequaque præruptum vides? Video, inquam. Vides præterea mulieres duas supra saxum constitutas, pulchritudine, atque habitudine corporis excellentes: ac manus per quàm alacriter protendentes? Video, sed quænam, inquam, vocantur? Altera, inquit, continentia, altera constantia nuncupatur. Sunt autem germanæ. Cur nam igitur manus tam alacriter protendunt? Hortantur, inquit, eos qui ad id loci veniunt, ut bono animo atque intrepido sint, admonentque paululum quippiam adhuc esse tolerandum: Se enim eos paulo post ad pulcherrimam viam perducturas. Ubi vero ad saxum pervenerint, quonam modo ascendunt? nullam enim eo ferentem viam animadverto. Ipsæ à præcipitio illo descendunt,

ſcendunt, eoſque ſurſum ad ſe trahunt. Deinde recreari & quieſcere jubent, ac paulo poſt fortitudinem audaciamque contribuunt, eoſque ad veram diſciplinam deducere ſe profitentur, & viam oſtendunt, quàm ſit elegans, quàm plana, quàm pervia, quàm nullis malis obnoxia, ut vides. Ita per Jovem videtur. Videſne, inquit, ante illud nemus locum quendam qui pulchritudinem amœnitatemque pratorum præfert, multoque lumine illuſtratur? Et valde, inquam. Animadvertis igitur in prati meditullio ambitum alium, & portam aliam? Ita ſane: ſed quonam pacto locus hic nuncupatur? Fortunatorum, inquit, domilium; hic enim virtutes omnes & fœlicitas ipſa verſatur. Eſto, inquam ego, eam eſſe loci pulchritudinem. Quin, inquit, aſpicis prope portam, quàm formoſa, & conſtanti facie mulier exiſtat:

mediam

mediam indiscretam jam ætatem ; habitum verò & ornatum simplicem præ se ferens? Eaque non in rotundo ; sed in quadrato lapide secura & munita consistit. Duæ præterea aliæ, quas tanquam filias una secum habere videtur ? Ita prorsus apparet. Harum igitur quæ medium locum tenet, disciplina est; eam veritas & persuasio comitatur. Cur autem hæc quadrato lapidi potissimum insistit? Ex eo, inquit, arguitur, quod ad eam pervenientes securo & certo tramite proficiscuntur, donationesque traditas tuto suscipiunt. Et quænam illis ab ea dono dantur? Confidentia, inquit, atque animus imperterritus. Hæc verò alia quænam sunt? Scientia, inquit, per quam grave nihil in vita perpeti unquam posse se intelligunt. Quam præclara, inquam, Hercule munera! Sed quamobrem extra ambitum ita moratur? Ut, inquit, advenientes excipiat accurate,

rate, ac vim illam purgatoriam inſtillet, purgatoſque ac prorſus emendatos ita eos ad virtutes introducat. Quonam pacto, inquam ego ? non enim intelligo. At intelliges, inquit. Quemadmodum ſi quis graviter ægrotans medicum accerſiverit, purgatoriis ſtatim medicamentis omnes ægritudinis cauſas eximere conatur. Atque ita demum à medico reparatus in ſanitatem reſtituitur. Qui ſi medici præceptis minus obtemperaverit, merito repudiatus ab ea ægritudine conficitur. Hæc intelligo, inquam ego. Eodem itaque pacto, ubi quis ad diſciplinam pervenerit, probe curatur, & virtute illius irroratur, ut quamprimum mala omnia expurget, ejiciatque quibus adveniens implicabatur. Quænam hæc ? Ignorantiam, errorem, quem apud Suadelam ebiberat : Arrogantiam, concupiſcentiam, intemperantiam, furorem, avaritiam, &

reliqua

reliqua omnia, quibus in primo ambitu fuerat repletus. Ubi verò satis emundatus fuerit, quonam eum mittit? Intro, inquit, ad scientiam, aliasque virtutes. Quasnam & quales? Videsne intra portam cœtum mulierum, quàm bonæ indolis atque institutionis videntur: quam inculto ac simplici habitu præditæ, nihil in se aut fictum, aut accuratius ornatum more aliarum prætendentes? Video, inquam. Sed quænam hæ vocantur? Prima, inquit, scientia nuncupatur. Aliæ verò hujus germanæ sunt: Fortitudo, justitia, probitas, temperantia, modestia, libertas, continentia, mansuetudo. Heus, inquam, optime ergo, quam magna in spe sumus! Modo, inquit, intelligatis, & quæ auditis, studiose percipiatis. Atqui, inquam ego, accuratè ac diligenter attendemus. Salvi igitur, inquit, eritis. Ubi ergo eum ipsæ susceperint; quo-

nam adducunt? Ad matrem, inquit. Ea vero quænam eſt? Fœlicitas, inquit. Cujuſmodi autem hæc eſt? Videſne viam illam ad ſublimem illum verticem ferentem, quem omnes ambitus veluti arcem ſuam amplectuntur. Video. Mulier præcellens in veſtibulo conſtituta ſuper ſolium excelſum ſedet cultu non tam curioſo quam liberali, corona florentiſſima eleganter admodum capiti impoſita. Ita prorſus videtur. Hæc igitur, inquit, eſt fœlicitas. Ubi igitur ad eam quiſpiam acceſſerit, quid rerum gerit? Ipſa, inquit, fœlicitas eum potentiæ ſuæ corona circumdat. Itidem reliquæ omnes virtutes; perinde ac maximorum certaminum victores coronari ſolent. Et quænam, inquam ego, certamina devicit? Maxima, inquit; & maxima etiam monſtra, quæ prius ipſum abſumebant, affligebant, atque in ſervitutem redigebant. Omnia

nia hæc devicit, ac longe à se sequestravit, seque ipsum adeo superavit, ut huic illa nunc serviant, quibus ipse antea in servitutem redactus fuerat. Quænam hæc monstra dicis? audire enim admodum cupio. Imprimis, inquit, ignorantiam & errorem. An tibi monstra hæc esse non videntur? Tetra & laboriosa, inquàm ego. Deinde tristitiam, luctum, & avaritiam & incontinentiam, & reliquam omnem improbitatem. His omnibus non ut anteà paret: sed imperat. O præclara, inquam ego, facinora, & pulcherrimam victoriam! Illud autem mihi etiam expone; cujusmodi sit ejus potentia, qua eum coronari dixisti? Beatifica, inquit, ô adolescens. Qui enim fuerit ea potentia coronatus; & fœlix & beatus evadit, neque alibi quam in se ipso spem fœlicitatis reponit. Quam præclaram victoriam dicis! Cæterum coronatus quid agit, aut

quo vadit? Suſcipientes eum virtutes ad id loci ducunt, unde primum advenerat, eique commonſtrant ſtudia improborum; quam male degant, & miſere vivant; quanta in vitâ naufragia patiantur; quantum aberrent; quam veluti hoſtium captivitatem perferant: Alii incontinentiæ, alii arrogantiæ, alii avaritiæ, alii inani gloriæ, alii aliis malis inſervientes, per quæ à calamitatibus, quibus irretiti ſunt, exolvere ſe nequeunt, ut ſalventur, & eo perveniant: Sed in omni vita perturbantur. Atque hoc perpetiuntur, quod hujuſmodi viam invenire non poſſunt. Mandatum enim à Genio ac numine ſuo traditum oblivioni mandaverunt. Recte, inquam, dicere mihi videris, tametſi hoc etiam inſuper ambigo, curnam ei virtutes locum illum commonſtrent, unde prius advenerat. Nihil certi noverat, neque ullam eorum, quæ ibi agerentur,

rentur, ſcientiam tenebat ; ſed ob ignorantiam atque errorem, quem ebiberat, ambiguus, quæ bona non erant, bona ; quæ mala non fuerant, mala exiſtimabat. Quo circa male etiam vivebat, ſicut alii plerique ibi diverſantes. Nunc vero perceptâ utilium & conducibilium rerum ſcientiâ & ipſe optimam vitam traducit, & eos qui peſſime agunt, contemplatur. Ubi igitur omnia fuerit contemplatus, quid agit, aut quo tendit? Quo, inquit, ei collibitum fuerit. Ubique enim eum ſecuritas habet, perinde ac antrum corycium poſſideret: & quocunque pervenerit, ibi tutiſſimus rectam vivendi rationem aſſequitur : omnes enim eum, tanquam ægroti medicum, libenter & gratanter excipient. Numquid igitur illas mulieres, quæ monſtra abs te dicebantur, amplius non veretur, nequid ab eis detrimenti patiatur ? Nihil penitus: qui neque

dolore, neque triſtitia, neque intemperantia, neque avaritia, neque paupertate, neque ullo alio incommodo vexetur. Omnibus enim imperat, ac præeſt, à quibus antea premebatur, eorum inſtar, qui à vipera morſi aliquando fuerint. Feræ enim quæ aliis omnibus pernitiem ac mortem afferunt, illis duntaxat innocuæ ſunt, quod eam vim veneno contrariam poſſident. Ita ne huic quidem quippiam nocet, quia virtutem vitiis ac malis oppoſitam velut Antipharmacum nactus eſt. Recte dicere mihi videris: ſed hæc etiam inſuper expone: quinam ſunt illi, qui illic à colle advenire videntur: quorum alii coronati lætitiam quandam præ ſe ferunt, alii incoronati deſperatione rerum tibias & capita lacerare videntur. Cum alioquin à quibuſdam mulieribus detineantur? Coronati ſunt, inquit, qui ſoſpites ad diſciplinam pervenerunt, eamque conſecuti

consecuti summopere lætantur. Incoronati verò, alii desperatione à disciplina revertuntur male ac misere degentes: Alii metu perculsi, ac perterriti atque ad constantiam refugientes rursus errant, & per vias invias vagantur. Quæ verò mulieres eum sequuntur, quænam sunt? Tristitiæ, inquit, & molestiæ, & anxietates & ignominiæ & ignorantiæ. Omnia igitur eos mala sequuntur. Omnia, inquit, per Jovem subsequuntur. Ubi verò in primum ambitum ad voluptatem & incontinentiam pervenerint: nequaquam se ipsos accusant, sed & statim disciplinam & sectatores illius maledictis incessunt. Adeò miseri & calamitosi & infœlices hi sunt, qui ab earum contubernio defecerunt. Male enim vivunt, & nullis earum bonis perfruuntur. Et quæ etiam bona autumant? Luxuriam, & ut brevi complectar, intemperantiam. Convivari enim & pecudum more

ſcortari maximorum bonorum fruitionem eſſe arbitrantur. Aliæ verò mulieres, quæ illinc cum riſu & hilaritate adveniunt, quænam vocantur? Opiniones, inquit, eos ad diſciplinam ducentes, qui ad virtutes ingrediuntur. De via enim deflectunt aliquantiſper, ut alios adducant, admoneantque illos, eſſe fœlicitatem jam conſecutos, quos jampridem adduxerant. Vtrum igitur, inquam ego, ipſæ intus ad virtutes ingrediuntur? Nequaquam, inquit. Opinioni enim ad ſcientiam introire non licet: Sed diſciplinæ duntaxat eos tradunt: Quibus à diſciplinâ ſuſceptis, ipſæ poſthac denuo alios adducturæ revertuntur, earum inſtar navium, quæ depoſitis oneribus denuo revertuntur, ut aliis mercibus impleantur. Hæc ſane, inquam, mihi rectè videris diſſeruiſſe. Illud autem nobis nondum patefeciſti, quidnam Genius vitam ingreſſuris imperet faciendum. Bono, inquit,

quit, & constanti animo esse : quapropter vos etiam confidite. Omnia enim ediſſertabo, nihilque prætermittam. Recte, inquam ego, loqueris. Protensâ itaque iterum manu, aſpicite, inquit, mulierem illam, quæ cæca esse, & rotundo lapide inſiſtere videtur ; Quam paulo ante nuncupari fortunam aſſerui. Aſpicimus. Huic, inquit, imperat non esse credendum, nec quicquam aut ſtabile aut ſecurum, aut proprium exiſtimandum, quod ab ea ſuſceperit. Nihil enim prohibet, quin omnia hæc auferat, atque alteri tribuat. Quippe quæ ſæpius id agere conſueverit. Quapropter illius etiam munera parvi esse pendenda denunciat, neque gaudendum, ubi dederit ; neque dolendum, ubi abſtulerit. Eamque poſtremo neque vituperandam, neque laudandam. Nihil enim cum ratione, ſed temere omnia facit ac fortuitò, ut antea vobis expoſui.

expoſui. Quocirca Genius ille imperat, ut nulla ejus facinora demiremur, neve malos nummularios imitemur. Illi enim ubi argentum ab hominibus acceperint, gaudent, & ſuum eſſe arbitrantur. Ubi verò repetitur, moleſte ferunt, & peſſime ſecum actum putant, neque meminerunt ea ſe conditione depoſitum ſuſcepiſſe, per quam liceret ei, qui depoſuerat, iterum recipere. Eandem itaque in illius muneribus habendam eſſe rationem Genius imperat: recordandumque ejuſmodi ingenium eſſe fortunæ, ut, quæ dedit, auferat, ſtatimque multiplicia rurſus accumulet. Aliquando autem non his modo, quæ dederat; ſed his etiam, quæ prius extabant, facultatibus ſpoliet. Quæcumque igitur dederit, ſuſcipere jubet, atque ita ad ſtabilem ſecuramque munificentiam diverti. Qualem hanc, inquam ego? Quam à diſciplina ſuſcipient, ſi ſalutem ibi

ibi fuerint consecuti. Hæc ergo quænam est? Vera, inquit, scientia utilium rerum: securaque & stabilis & immutabilis munificentia. Quocirca statim ad hanc confugere jubet. Cum verò ad illas mulieres accesserint, quas antea dixi voluptatem & incontinentiam nuncupari, illinc quoque actutum esse discedendum imperat, ac ne his quidem fidem esse adhibendam, quoad ad falsam disciplinam pervenerint. Ibi igitur aliquantisper immorari, & quicquid libuerit, ab ea tanquam viaticum accipere jubet; ac demum postea illinc abscedere, rectaque ad veram disciplinam pervenire. Hoc illud est quod à Genio præcipitur. Cui si quis aut contrarius aut minus obediens fuerit, miser miserrime moritur. Istiusmodi sane fabula est, quæ in tabula continetur. Vobis autem nihil invideo, si quid ulterius interrogare ac perscrutari vultis:

tis: ego vobis exponam. Recte dicis, inquam ego. Cæterum quid eos capere à falsa disciplina Genius imperat? Quæ bona, & conducibilia esse videantur. Hæc igitur quænam sunt? Litteræ, inquit, atque alia mathematum studia, quæ à Platone traduntur veluti vim freni cujuspiam in coercendis adolescentibus obtinere, ut ne ad alia pejora distrahantur. Utrum verò ea capere omnino necesse est, si quis ad veram disciplinam sit perventurus, necne? Nihil, inquit, necesse est: sed alioquin utilia sunt, tametsi ad reddendos homines meliores nihil conferunt. Nihil ergo affirmas hæc esse utilia ad meliores viros efficiendos? Licet enim profecto sine his etiam meliores fieri: illa tamen etiam non inutilia sunt. Quemadmodum enim, quæ aliquando pronunciantur, per interpretem conjicimus, cum alioquin non inutile sit nos etiam ipsos, si

quid

quid percepimus, voce ac lingua diſertiore proſequi. Ita ſine his etiam ſtudiis fieri meliores nihil prohibebit. Nunquid hi, qui mathematici vocantur, ad meliores quam alii ſint homines efficiendos nihil excellunt? Et quonam pacto excellere poterunt, qui nihilominus quam alii in bonorum & malorum cognitione decepti etiam omnibus vitiis implicati videantur? Nihil enim prohibet eum qui literis eruditus ac diſciplinis omnibus fuerit inſtitutus, itidem ebrium, & intemperantem & avarum, & injuſtum, & proditorem, ac poſtremo inſipientem eſſe. Multos profectò ejuſmodi videre licet. Quare fieri non poteſt, inquit, ut hi per has diſciplinas viri meliores evadant. Nequaquam apparet, ex hac ratione. Sed quænam eſt cauſa, inquam ego? Quia in ſecundo ambitu verſantur, tanquam veræ diſciplinæ appropinquantes. Et quid hoc,

hoc, inquit, emolumenti affert? cum plerumque liceat animadvertere de primo ambitu in tertium, ab incontinentia & reliquis vitiis ad veracem disciplinam pervenientes, qui hos mathematicos prætergrediuntur. Quare quonam modo proficiunt? nisi fortè prorsus indociles & durioris ingenii sunt: Cur hoc inquam ego? Quoniam in primo ambitu hoc plus habent, quod quæ nesciunt, nescire se non dissimulant. In secundo vero illud certe nesciunt, quod scire se profitentur. Cujus sententiæ quoad fuerint, ad veracem disciplinam percipiendam nihil omnino promoveri necesse est. Illud præterea non ignoras, quod opiniones etiam de primo ambitu ad eos similiter ingrediuntur. Quo fit, ut illis hi nihilo meliores existant: nisi hos itidem penitentia subsequatur, sibique persuadeant, se non disciplinam, sed falsam disciplinam attigisse,

giſſe, per quam decipiuntur, atque ita ſalvi eſſe non poſſunt. Quo circa vos etiam, inquit, hoſpites ita facite, & quæ dicuntur, quoad profeceritis, diligenter attendite. Quinimo de his ipſis ſæpenumero conſiderandum eſt, & nihil intermittendum: ſed reliqua præter rem exiſtimanda, alioquin nulla eorum, quæ nunc auditis, utilitas erit. Ita faciemus. Illud autem explica, cur bona non ſint ea, quæ homines à fortuna percipiunt, ſicuti vita, ſanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoriæ, & reliqua his ſimilia. Rurſuſque his oppoſita cur mala non ſint. Valde enim abſurdum & incredibile hoc nobis videtur. Age itaque, inquit, enitere ut quod ſentias de quibus interrogaris, reſpondeas. Atque hoc, inquam, ego faciam facile. Utrum igitur ſi male quiſpiam vivat, vivere illi bonum cenſes? Non bonum, ſed malum, inquam ego, mihi videtur. Quo-

Quonam igitur pacto vivere bonum eſt, inquit: Si quidem hoc per ſe malum eſt? Quia male viventibus malum: bene autem, bonum eſſe mihi videtur. Ipſum igitur vivere & malum & bonum eſſe contendis? Ego, inquam. Abſit itaque ut tam abſurde loquaris. Neque enim fieri poteſt, ut idem malum pariter ac bonum ſit. Ita enim & utile & pernitioſum, & eligendum & fugiendum ſimul idem ſemper: quo quid abſurdius? Sed quonam pacto, ſi cui malè vivere contingat, eidem quoque malum contingat, ipſum vivere malum non eſt? Atque vivere & malè vivere ſub eodem non cenſetur. Nunquid non ita tibi videtur? Profecto idem eſſe, ne mihi quidem videtur. Itaque vivere non malum eſt: nam ſi malum exiſteret, malum utique viventibus eſſet: quia, quod per ſe malum eſt, ipſum vivere illis adeſſet. Vera mihi dicere videris. Quoniam igitur &

male

male & benè viventibus vivere ipſum contingit : neque bonum neque malum eſſe ipſum vivere confirmatur. Sicuti nec ſecare quidem atque urere in ægrotantibus morboſum aut ſalubre datur: nihilominus in ipſo etiam vivere comprobatur. Ita res eſt. Tu itaque ſic adverte : utrum male vivere, an potius honeſte ac generoſe mori cupias? Honeſte, inquam ego, potius mori. Quo circa ne mori quidem eſt malum, ſi quidem emori quam vivere plerumque eſt eligibilius. Ità ſe res habet. Eadem eſt ratio de ſanitate & infirmitate. Sæpius enim ſanum eſſe non confert : Verùm contra, cum ita caſus tulerit. Vera dicis. Age verò de divitiis ita conſideremus : Siquidem pleroſque intueri ſæpenumero licet ampliſſimis divitiis affluentes, peſſime tamen ac miſerrime viventes. Pleroſque per Jovem. Quapropter

ad bene vivendum nihil illis divitiæ prosunt. Non videtur. Improbi enim sunt. Non divitiæ igitur, sed disciplina probos ac studiosos efficit. Ita sane comprobatum est. Ubi autem bonæ sunt ipsæ divitiæ, si ad meliores efficiendos possessores suos nihil adjuvant? Ita prorsus apparet. Quibusdam ergo divitias habere non confert, ubi divitiis uti nesciunt. Mihi ita videtur. Quomodo igitur bonum esse id aliquis judicabit, quod plerumque non possidere satius est? Nullatenus. Si quis igitur recte ac prudenter divitiis uti noverit, bene ac fœliciter vivet; Si secus, male atque infœliciter. Veriſſime dicere hoc mihi videris. Summa verò totius est rei, dum hæc aut tamquam bona expetuntur, aut tamquam mala despiciuntur: neque aliud est, quod æque hominibus aut perturbationem aut detrimentum afferat, quam cum honoribus

noribus afficiuntur, & in solis divitiis consistere fœlicitatem arbitrantur, consequenterque nullum earum rerum gratiâ, quamvis impium & flagitiosum, facinus esse recusandum. Hæc verò propter ipsam veri boni ignorantiam patiuntur. *Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in divitiarum possessionem ex pessimis ac turpissimis facinoribus deveniſſe, veluti proditionibus, depræda-tionibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliisque compluribus & pravis operibus. Ita res est. Si igitur ut par est, ex malo bonum nullum provenit, divitiæ verò ex malis facinoribus proveniunt: Divitias nequaquam bonum esse necesse est. Sic ex isto sermone contingit. Cæterum ne sapientia quidem & justitia ex malis operibus acquiri potest: neque itidem injustitia & insipientia ex bonis. Siquidem ipsa eadem simul consistere non possunt. Divitias verò & gloriam & victorias, & reliqua id genus, multa cum*

pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum: Insipientia verò malum. Rectè, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

Explicit tabula Cebetis Thebani.

NOTÆ

NOTÆ IN Cebetis Tabulam.

P. 2. DE Interlocutoribus hujus Dialogi ità ſuam refert ſententiam Clar. Salmaſius in Præfatione ſuâ ad Tabulam Cebetis.

" Cebes ipſe videtur eſſe ſenex " tabulam commonſtrans & explicans; illi autem, quibus exponi-

" tur, extranei. Quorum unus è " numero Cebetem percontatur. " Cebes Thebanus fuit. Thebis " igitur colloquium haberi fingi- " tur. Templum Saturni, cui con- " secrata hæc Tabula, Thebis fu- " isse censendum. Peregrini verò " Attici si forte, aut Ionici gene- " ris Juvenes fuerunt.

Hæc Salmasius quæ quidem vera sint necne prorsus nescio, nec scire magni refert. De Auctore autèm hujus Dialogi ex testimoniis à Doctissimo Gronovio collectis, & principio hujus Editionis additis, abunde patet.

P. 3 *l.* 1. ἐτυγχά. περιπ.] Aldina Editio Latinæ versionis sic se habet, *Forte fortunâ deambu.* Odaxii versio, *casu evenerat ut*, &c. Ottomari Luscinii, *Fortuitò*, &c. reliquæ, quas quidem vidi, prorsùs omittunt. Novi dudùm vim verbi τυγχάνω cum participio; non tamèn omninò negligendus

gligendus est iste latens *Fortunæ* sensus. Secutus igitur sum primarum Editionum Interpretationem, idque libentiùs Horatio manuducente.

Ibam forte Viâ Sacrâ ——

l. 3. Ἱερῷ] δώματι. quod posteà varietatis causâ vocat *νεώς*. frustrà ingerit hic loci distinctionem suam Wolfius inter ἱερὸν & νεώς, quasi ἱερὸν sit totum templum, *νεώς* autem pars templi interior. Sed ipse sibi quoque displicet.

l. 6. ἀνεκ] Ità Wolfius ex conjecturâ, quam Gronovius ex duobus Mss. in suâ editione confirmat, & Auctori suo fideliter restituendam lectionem monet. Significat autèm *suspensa erat*, eandemque vim habet cum ἀνέθετο, (unde ἀνάθημα, donarium) quâ voce usus est paulò post, ut & ἀνέθηκε de hâc ipsâ re. Olim ἐνέκειτο male.

ξένη]

ξένη] nova, mira, inusitata, cum Salmasio interpretor.

P. 5. *l.* 1. τίνες καὶ πότε] Edit. Vetustiores hanc lectionem solam agnoscunt, nec temerè dissentio. Vide paulo post, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναιτο. & infra, τίποτε ἐστιν ὁ μῦθος. neque constat Hospites omnino quæsivisse unde pictura erat, scire tantùm voluisse quid sibi velit. Hæc ego, nondùm visâ Clar. Gronovii Editione, ubi præsentem Lectionem ex tribus Mss. codicibus confirmat: abeat itaque protinùs è textu & versionibus Wolfiana conjectura πόθεν legentis. Quid autèm agendum cum istâ voculâ καὶ, credo elegantem esse pleonasmum, uti δὴ in τίνες δή ποτε, quod frequens occurrit.

L. 2. τὸ γεγραμμένον] σχῆμα.

L. 4 περίβολος ἦν] Legitur in contextu ἦν olim omissum, restituente Gronovio

Gronovio ex tribus Mſs. Gallicis & Edit. Pariſinâ, ut & Aldina.

L. 8. καὶ ἔνδον] Membrana Vetuſtior. Omnes autem tres ἐν τῷ περιβόλῳ. Sic Gronovius, nec tamèn in textum admiſit nimis religioſus. At laudabilem illam veneror diffidentiam; eò enim provecta eſt temere intrudentium audacia, ut ipſum auctorem nonnunquam in auctore quæras.

P. 5. *l.* 11, 12. ἔμφασιν ἐποίει ὡς πρεσβύτου] Locus nemini ſuſpectus; mihi tamen non adeo placet. Nulliuſne quæſo rei ſenex ille ἔμφασιν ἐποίει? imò πρεσβύτου, *hominis* nim. *aliquid præcipientis.* Vide *p.* 59. 12. ἔμφασιν ἐποίει εὐφροσύνης τινος. repone igitur πρεσβύτου, & ſubintellige ἀνθρώπου. Si ſcripſiſſet ἐνέφαινε ὡς πρεσβύτου, nulla foret dubitandi anſa, ſic enim poſteà *p.* 15. *l.* 2, 3. ἐπαγγέλλονται ὡς ἄξουσι.

ἄξεται. Nunc non eadem est ratio. Attamen, nequid dissimulem, ità Sophocles in Electrâ, v. 24.—— ὡς μοὶ σαφῆ Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς. pro ἐσθλῆ γεγῶτος. Sed hic abest ὡς ante ἐσθλῆ.

L. 14. ἀπορρῆνων ἐν] Ità Vetustissimus liber. olim δὲ legebatur. Gronov.

L. 18. ἐδὲ γὰρ——οἴδασι Ità L. Vetustissimus, & alter Mss. solum exemplar Lascarinum habet, & Edit. posteriores ἴσασι. Gron.

L. 13, 14. Πυθαγ] Aldinæ Ed. versio sic se habet. *Pythagoricam quandam & Parmeni dicam æmulatus vitam.* Ità Ottomari. aliæ, *Pythagoreæ & Parmenideæ vitæ studium. Quandam Pythagoræ aut Parmenidis vitam,* &c. Odaxius. nos, *sectæ studium.*

P. 7. *l.* 9. νεώτερος γὰρ ὢν] Legendum forte νεωτέροις γὰρ ἦν. Gronovius

novius pater. Juvenes enim à senibus, non senes à juvenibus discunt. Forsan tamen nullâ mutatione opus est. Hæc enim videtur esse causa, quare senex eum admiratus sit, quod cùm junior esset ille Peregrinus, disseruit tamen & Philosophatus est supra quàm quod à juvene sperari potuit. Hîc loci mirè æstuat Cla. Gronovius, patris conjecturam repudiat, Mss. Codices advocat, γὰρ loco motum suo restituit post πολλὰ. ponit τελείαν σιγμὴν post ὤν. His ità constitutis interpretatur hoc modo.

" Ipse nunc senex de se loqui-
" tur, dicitque se, cum junior esset
" (dedicata enim tabula πάλαι
" πολὲ) aliquoties eum vidisse &
" audivisse doctrinas habentem &
" persæpe de hoc suo donario dis-
sertantem.

Dijudicet Lector, an illæ voces νεώτερος ὤν ità in fine positæ, possint ullo

ullo modo placere: mihi certè inconcinnum ſonant. Plura potui afferre argumenta, unde veterem tuerer lectionem, ſed prolixior foret Oratio, nec tamen operæ pretium. Videre tamen videor quid Gronovio ſcrupulum injecit, nempe vox νεώτερος malè intellecta. Arbitratur autèm illud νεώτερος reſpicere hominem ipſum, cum vel aliud reſpiciat, ut *Junior quàm Philoſophi eſſe ſolent:* vel naturam comparativi exuat, & ſignificet *aliquanto* juvenis. Anglicè *ſomewhat Youngiſh.*

L. 10. σπυ.] Materiæ gravitatem ſignificat.

L. 15. τυγχά ἔσα] *Niſi quæ te fortè detineat,* &c. διήγησαι] ſubaud. μῦθον.

L. 18. ἐδὲὶς φθόνος] *Nulla* erit *invidia,* ut verbum verbo reddam. Quia invidi ægrè aliis benefaciunt. varie vertunt interpretes. Hic, *nihil obſtat.* Ille, *non invitus.* Alter,

ter, *perlibenter.* Ego prætuli *nulla erit mora,* quià Græcorum verborum formam retinent.

L. 19. πρῶτον] Ex vetuſtiſſimo codice reſtituit Gronovius; quod & ipſe conjeceram autoritate ſimilis loci ductus.

L. 20. ἐπικίνδυνον] Nim. τοῖς τῶν προσταγμάτων ἀμελοῦσιν.

P. 9. *l.* 1. συνήσετε. Ed. Plan. 1585. συνοίσετε, Ald. Ed. & Ottomari. Wolfius συνήσητε conjicit.

L. 3. καὶ πικροὶ] Caſeliana, ut & Salmaſ. Edit. πονηροὶ καὶ ἅμα. Caſaub.

P. 9. *l.* 10. Poſt ταύτης ſubaud. συμβαίνει, vel aliquid ſimile.

L. 11. αἰνίττε.] ἀσήμως λέγει, λεληθότως περί τινος λέγει. Salmaſ.

L. 14. ἐὰν μὲν] Mire variant Codices antiqui, ex quibus Laſcarinus ἐὰν μήτις μὴ συνίῃ, alter, ἐὰν μέν

μέν τις μὲν συνίῃ. Parisinus anni 1557 ἐὰν μήτις συνῇ. Unde patet veram esse lectionem vetustissimi libri ἐὰν μέν τις μὴ συνιεῖ. Gronov. Malo tamen συνίῃ, quia mox sequitur, ἐὰν δή τις γνῷ.

ταῦτ' ἓν] Ald. τοῦτ' ἓν.

L. 19. ἐπὶ τιμωρίᾳ παρα.] Non intellexerunt interpretes, quid τιμωρία hoc loco sibi velit. Non enim, *qui conjecti in carcerem Carnificis manum expectant*, ut Wolfius; aut *qui quæstioni subjiciuntur*, ut Caselius; aptum est hic exemplum τῶν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ κατὰ μικρὸν καταφθειρομένων; sed illi qui male actæ vitæ conscii secretis conscientiæ flagellis lancinantur. Cebes ipse (quod miror interpretes non advertisse) in sequentibus ità exponit, ὅταν ἓν πάντα ἀπολείπει παραδίδονται (iisdem, quibus hîc, verbis) τῇ τιμωρίᾳ. Casaub. Pænæ nim. impio-

impiorum facinorum vindici acerrimæ. Forte tamèn ex illo, quem meminit Casaubonus, loco, delenda est vox ἐπὶ ante τιμωρίᾳ; sic iterùm τέτοις παραδίδοται, non ἐπὶ τέτοις.

L. penult. μακάριος ϗ εὐδαίμων] Idem utroque indicatur. Qui distinguunt, tribuunt hominibus εὐδαιμονίαν, μακαριότητα Diis Immortalibus, quòs μάκαρας nominant, παρὰ τὸ μᾶν, i. e. σφόδρα χαίρειν. *Casselius.*

P. 11. *l.* 7. ἐκ ἂν φθάνοις] horum verborum hic est sensus. Non citius ea nobis enarraveris, quam nos erimus prompti ad attendendum quid dicas, quandoquidem tale propositum est præmium vel pœna. Nam ità Græcè significat τὸ ἐπίλιμον; & utrumque hîc convenit. Pernicies quippe denunciatur pro pœnâ non discernentibus fines boni & mali,

& mali, ut beata vita intelligentibus. *Salmasius.*

L. 9. τὸ ἐπιτίμιον] Subaud. μίσθωμα. Merces, Latinè, ut & μισθὸς Græce utrumque significare & præmium & pœnam nemini non notum est· Sic & τιμὴ Honor & Pœna, pro diversâ significatione verbi τίω unde derivatur.

P. 11. *l. penul.* ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ] In unâ manu, &c. Ità infrà de Fortunâ loquens hæc habet verba. παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει —— καὶ ἑτέροις δίδωσι. vel δεικλινῶς ponitur, baculoque senex unam manum attingit.

P. 13. *l.* 3. ὡς ἂν] ὡς pro ἐπειδὴ, postquam. *Wolfius.*

L. 5. σώζειδς μέλλουσιν] pro βέλονται. *Idem.*

L. 11. τῷ ἤθει] Sic libri Mss. Sic Aldina Ed. ut & Ottomari. Plantin. autèm ἔιθει, pro ἤθει vel ἔιδει.

εἶδε. Recentiores ἔιδει omnes legunt. Difficile est tot Mss. & editis refragari, sed longè difficilius scire quid sit πεπλασμένον ἦθος in picturâ. Utramque sententiam Anglicè exponam. *A Woman formal in her way and manner, and of a plausible appearance:* Or, *a Woman with a painted face, and a wheedling insinuating way.* Judicet Lector.

P. 13. *l.* 20. πολίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει] Variè interpretes. Ald. Odax. Ottom. *bibere compellit quoad ejus fieri potest.* Oxon. Lugd. *facultatem suam propinat.* Salmas. *Bibendum dat ex de vî suâ, quâ imbuit eos.* Sed fortasse ex locis collatis verus, & certus eruatur sensus. πίωσι τὴν τέτυ καθαρτικὴν δύναμιν. Θεραπεύῃ καὶ πολίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν, Ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον. Sic de re diversâ, σεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει,

ſcil. εὐδαιμονίᾳ, &c. alibi στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει. Ex quibus locis inter ſe collatis apparet verbum ποτίζω cum dativo habere accuſativum perſonæ poſt ſe expreſſum vel ſubintellectum, & verti debere, *perfundit hominem ſuâ vi.* Cum verò accuſativum habet rei, ſubauditur dativus perſonæ, & verti debere *dat ei bibendam ſuam* vim, vel infundit ei ſuam vim. Loca illa, quæ allata ſunt, Nim. στεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, &c. eo tantùm conſilio adducta erant ut conſtet τῇ ἑαυτῆς δυνάμει non rectè exponi per illa, *Quoad ejus fieri poteſt.* Nullibi enim apud hunc quidem Auctorem ità ſignificat.

L. ult. τί ἐστι τὸ ποτὸν.] Quænam eſt illa potio? quænam illa vis? Error & ignorantia. Perfundit itaque Ἀπάτη omnes in vitam ingreſſuros ſuâ vi, ſuâ potione, Errore nim. & ignorantiâ.

P. 15.

P. 15. *l.* 3. πόνλες] Ed. Caſeliana ſola πίνοντες legit. fruſtrà.

L. 8. οἱ μὲν πλεῖστον] πόμα. Subaud.

L. 9. γυναικῶν ἑταιρῶν] Sic diſtingue & verte, γυναικῶν, ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν. *mulierum variis meretricum formis præditarum.* Non enim omnes δόξαι ſunt ἑταίραι, quippe quæ quandoque ſervant, ſed ad meretricum ſpeciem exornatæ, variiſque indutæ veſtibus. Gronov.

L. 14. ἀναπηδ.] Inſiliunt more canum blandientium.

L. 15. συμπλέκ.] Manuſcripti Pariſini πλέκονται. Gron. Poſt πᾶ loco ποῖ iidem Manuſcripti.

L. 18. αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι] Intelligi poteſt, falſas opiniones, pravas cupiditates, turpes voluptates, deducere ad interitum; contrà, veras, honeſtas & rectas ad

ſalutem. Sunt enim δόξαι, ἐπιθυμίαι, ἡδοναὶ, τῶν μέσων, *i. e.* ejuſmodi voces, quæ aliàs in bonam, aliàs in malam partem capiuntur, atque adjectivis nominibus diſtinguuntur, ut

τύχη { ἀγαθή. / κακή. Wolfius.

P. 17. *l.* 3. λυσιτελῆ] Alii interpretes, *conducibilem*, vertunt, alii *utilem*, *alii in quâ acquieſcant*. Itane de gradu ſuo dejicietur *felicitas?* eritne Εὐδαιμονία imperfecta, niſi acceſſerit λυσιτελής? Video alibi εὐδαίμων ϗ μακάριος, iterùm μακάριος ϗ εὐδαίμων. Non placet itaque iſta vox λυσιτελῆ. quid ſi εὐτελῆ vel ἐντελῆ legatur? Nonne pollicentur aureos montes, vitam perfectè beatam? κακοπαίδειαν ἔχοντα μηδεμίαν? ut infrà *p.* 21. at ſi cui vox

vox εὐδαίμων longius à λυσιτελῆ abesse videatur, illî forsan λυσιτελοῦντα arrideat, *solutam ab omni miseriâ.*

L. 7. ὥσπερ ὁρᾷς γὰρ] Ita vetusti optimique libri, quod & antiquiores confirmant Versiones. Posteriores Ed. ὥσπερ ὁρᾷς. pone itaque notam distinctionis ante ὥσπερ, & altero ὁρᾷς sublato, lege uno tenore ὥσπερ ὁρᾷς γὰρ, &c. ità omnia erunt concinna. quibus adde Gronovii Mss. omnes, ità enim in iis esse testatur.

L. 8. περιάγονται] loco περιάγοντας, quod nihili est, lege περιάγονται cum Wolfio. Licet enim Gronovius defendat περιάγοντας, est enim inquit ille, περιάγων usurpatum velut neutrum, sed in quo omittitur casus quartus ἑαυτόν, non tamen defendi potest. quid enim fiet de ὡς. Si scripsisset Cebes ὡς περιάγοντα, nullus contradicerem

nunc vero Gronovio accedere non poſſum.

L. 15. ἀλλὰ ϗ μαινομένη ϗ κωφή] Obſerva modò antecedentia, & mecum leges ϗ μαινομένη ἀλλὰ ϗ κωφή. viſa enim erat & cæca & inſana Hoſpiti quærenti; cui ſenex reſpondit, non modò *cæcam & inſanam eſſe, ſed & ſurdam inſuper.*

L. 17. παρ' ὧν] Vide *p.* 11. *l. penult.*

P. 19. *l.* 7. παρ' ὑμῖν.] Mſs. Vetuſtiſſimus ἀπ' ὑμῶν, qui etiam mox, ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολὺς ὄχλος, Laſcarinus autem ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς τῶν ἀνθρώπων, etſi tertius non auctior vulgato. Gronov. τῶν ἀνθρώπων itaque textui inſerendum duxi.

L. 13. καλῶνται ϗ] tolle ϗ, natum eſt ex præcedentis ultima ſyllabâ, nulli enim præceſſerant *inconſulti.* Vidi ſanè culpam, emendationem

dationem non vidi; hanc autem tibi dabit Clar. Gronovius ex tribus Mſs. & Ed. Pariſianâ, 1557. unde legit μὲν.

L. 14. ἃ ἐλπίδι] ſcilicet ἡ τύχη. ea quæ Fortuna temere projiciet. *Wolfius.*

L. 15. ἀθυμεῖσιν] Videtur legendum ἀθυμεῖν, & pendere à verbo δοκεῖσι, ut χαίρειν in priori ſententiæ membro. Ità ſuadent ſequentia οἱ μὲν δοκοῦντες χαίρειν, οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν.

P. 21. *l.* 2. χὴ οἱ τας χεῖρας ἔχτ.] Olim vocalem χὴ delendam eſſe cenſui, nunc autem poſſe ſtare ſcio & interpretor. Malo tamen abeſſe. Vide modò præcedentia, & mecum ſenties.

L. 17. ἐκποιήσει διαλέ] Sic Mſs. Vetuſtiſſimus. quam lectionem ſtrenuè confirmat ex optimis auctoribus Theophraſto, Polybio; & ab

ipsâ ratione (doctior enim est scriptura, quam ut non à Cebete proficisci potuerit) Gronovius. Siquis tamen omnium Ed. lectionem præferat, sciat eam esse, αὖθις διαλεξόμεθα.

L. penult. ὁρᾷς ἦν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην] Gronovius, *ubi accesseris ad portam hanc*, interpretatur, & se probaturum promittit. Wolfius, *ubi portam istam præterieris*, cæterique omnes interpretes.

P. 23. *l.* 1. ἄλλον περίβολον] Tria septa majora facit, quorum primi & tertii οἰκήματα hoc est exstructa intra septa domicilia etiam περίβολος vocat. *Wolfius.*

Gronovius autèm contendit in totâ Cebetis Tabulâ nullam inesse fabricam, qualis est domus.

Video, Clari. Gronovî, θύραν, θύριον, τόπον ξενὸν, ἕτερον οἶκον, οἰκητήριον, video ad portam astantes mu-

mulieres primum ſeptum ingreſſos invitare ut introirent, ut apud ſe manerent. Si igitur ſuas non habent domos, ſuas certè ſtationes habent, ſua receptacula diverſa, quò per diverſas itur vias. Δόξαι enim & ἡδοναὶ ducunt ad incontinentiam, &c. illæ ad ἀμφοτέραν, &c. & porro ad infelicitatem. Quæ diverſæ ſtationes in eodem primo ſepto vocantur περίβολοι. Sed de his, ut occurrunt, fuſiùs agetur.

P. 23. *l.* 14. αὐταῖς] Ita Codex Vetuſtiſſ. Gron. olim malè αὐτάς.

L. 18. εἰσελθεῖν] Miror Wolfium non advertiſſe verbum εἰσελθεῖν & in Aldinâ & Luſcinii Editionibus legi ante εἰς τὴν Ἡδυπάθειαν. unde conjicerelicet eum ne vidiſſe quidem has Editiones. Hæc ego olim. nunc autem moneor à Gronovio idem verbum extare in tribus Mſs. Gallicis, & Edit. Pariſinâ.

L. .

L. . ἐις τὴν ἡδυπα.] Ad *vitam voluptariam.* Velsius. Est enim Hedypathia persona ut clarius infra patet. ὅταν δὲ ἔτοι παραγένωνται ἐις τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, & ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς κὴ πρότερον ἔιπον, ὅτι Ἀκρασία κὴ Ἡδυπάθεια καλεῖνται. Gronovius.

P. 25. *l.* 1. ὑπ' ἀυλῆς] Malo ἀυλῶν. supra παρ' ἀυλαῖς μένειν, & πειθῆ ὑπ' ἀυλῶν, γυναικῶν scilicet, sive ἑταιρῶν. Et sane blanditur conjectura, cum considero ἡδυπάθειαν, γαργαλίζη, ἀναπήψη, ἤδιεν, καπηδίετο, κὴ ὑβρίζετο. Hæc enim omnia comessantium & lascivientium propria. Ingens materiæ seges, sed præstat tacere, quam doctiùs explicare. Si ὑπ' αυλῆς loco non movendum est, quippe scripti editique ita legunt, ut Gronovius

novius admonet, tunc ad Ἡδυπάθειαν referas neceſſe eſt. Non enim incontinentes, &c. Incontinentiam propter ſe colunt & ambiunt, ſed tanquam lenas & ancillas; quarum ope ſperant ſe dominam illam Ἡδυπάθειαν adepturos.

L. 10. αὐτοῖς ἐπιλίπῃ] Ita Codex Vetuſtiſſ. alii duo ἀυτοῖς ἀπολίπῃ. Malè ἀυτοῖς ἀπολείπῃ. Gronov.

L. 13. ὀπίσω τὶ ἀυτῶν] Lege ὀρᾷς τὶ ὀπίσω, &c.

L. . σηρτεινὸν] Videtur eſſe domus, carcer, vel ſaltem ſpecus, neque enim aliter foret tenebroſus.

P. 25. *l.* 16. ῥάκη] Unde vox Anglica, *Rags.*

P. 27. *l.* 6. τὶς ἐστιν] Videtur legendum τίνες εἰσί. Nam de duobus quæritur. Sed dabitur hoc fortè Dialogorum licentiæ.

L. .

L. . ἢ κατὰ ταῦτα] Al. μετὰ. Snec. Salmaſ. Pariſina, Plant. Tornæſ. κατὰ ταῦτα, quæ lectio eſt omnium Mſs, explicat Gronovius *per hæc.* Quod quid ſit ego quidem neſcio. At ſi legas μετὰ ταῦτα interpretor *præterea*, quæ vox accuratè reſpondet Græcis.

P. 17. *l.* 3. συμβιοῖ τιμωρέμενον] In loco illo tenebroſo, quamdiu punitur, vitam agit cum Pœnâ, Mæſtitiâ, &c. deinde in aliam ſtationem eodem tamen in tenebroſo loco ad infelicitatem conjicitur, ibique quod ſupereſt vitæ tranſigit. In his & ſequentibus miras excitat Tragædias Gronovius, *infelicitatem* ſuis ædibus deturbat, ipſamque domum diruit, omniaque ad miſeriam & miſericordiam redigit. Sed ſpero me hunc locum, tenebroſum licet, luce aliquâ illuſtraturum.

Obſerva modò ſeriem & catenatum rerum progreſſum in quovis ſepto. Homo

Homo in vitam ingreſſurus hauſtum Erroris & ignorantiæ ab impoſturâ ſumit, ingreſſum Opiniones, Cupiditates, & Voluptates excipiunt, aliæ ferunt ad ſalutem, aliæ ad interitum. Inter eundum ad interitum occurrunt Mulieres meretrices, Incontinentia, &c. illæ hominem amplexantur, utque ad Ἡδυπάθειαν intro eat, obſecrant. deinde abſumptis facultatibus pœnæ tradunt in loco tenebroſo puniendum, tandèmque infelicitati reſervatum in domum aliam conjiciunt. κακοδαιμονία hîc loci perſonam induit ut ſupra Ἡδυπάθεια, & ſuam habet ſedem: altera verus eſt Nequitiæ finis, altera ſperatus fruſtrà & falsò promiſſus.

Eadem progreſſio & in tertio ſepto invenitur ad οἰκητήριον εὐδαιμόνων. patet itaque ex his felicium & infelicium domos eſſe diverſas, diverſas ſedes.

Sed

Sed unde personam exuit κακοδαιμονία, quam modo induerat: fit enim *p.* 27. *l.* 19. mera & nuda infelicitas. Nonne hoc tibi videtur insulsum nimis, Lector? Adeone mirum est κακοδαιμονίαν cum Κακοδαιμονίᾳ inveniri? at si legeris ἐν πάσῃ τῇ κακιᾷ, vitabitur ista absurditas, & nova vis sententiæ accedet. expende verborum seriem. Conjicitur in Antrum, ad Κακοδαιμονίαν, tanquam ad Leones, damnatur, ibique per omnem vitam damnabitur in omni nequitiâ victurus,

— Sedet æternumque sedebit
Infelix, nisi Diva Metanæa eum è malis eripuerit.

συναντήσῃ] Codex Vetustissi. ἔσεσθαι συναντήσασα. Gronov. quid si ἐπιτύχῃ συναντήσασα?

L. 17. ἐκ τῶν κακῶν.] Lego ἐκ τῶν κακιῶν. Vide quæ me ad hanc cor-

correctionem adornandam induxerunt. Post paulò ἕθ' ἡ Δόξα, ἕθ' ἡ λοιπὴ κακία. Iterùm τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν. & ἐν πάσῃ κακίᾳ. Non enim à malis quibusvis, sed a malis nequitiæ eximit Pœnitentia. Hinc novum fulcimentum priori conjecturæ astruitur, quem enim ἐν πάσῃ τῇ κακίᾳ involutum invenerat, eundem ἐκ κακιῶν liberat.

L. 18. συνίζησιν] *Commendat, proponit.*

L. 19. ἄγυσαν] Mss. duo ἄξυσαν. Ald. & Lus.

P. 29. *l.* 3. καθαρθεὶς] C. Vetustiss. ᾗ καθαρθεὶς. malè. post ἐν τῷ βίῳ fine παντί.

L. 6. ψευδοδοξίας] Ità libri omnes, Wolf. tamèn & Casel. ψευδοπαιδείας legunt præferuntque. malè, ni fallor. redeamus igitur & sententiæ seriem examinemus. Pœnitentia homini jam è malis erepto alteram opinionem

nem commendat, quæ ducit ad veveram, simul & illam quæ ducit ad · falsam disciplinam. Quid tum? Si amplectitur opinionem rectam, felix evadit ; sin minùs errat & à falsâ Opinione seducitur. Nihildum de ψευδοπαιδείᾳ hospitibus innotuerat. Quarè, quia mentionem senex obitèr injecerat ψευδοπαιδείας, quænam illa sit, jure & pro more ab Hospitibus quæritur. Ille autem nec visam priùs nec intellectam ab illis Dominam ψευδοπαιδείαν ostendit. Si suam Cebes sententiam his verbis protulisset, Μεῖάνοια συνίησιν ἀυτῷ Ὀρθοδοξίαν loco τοῦ, ἑτέραν δόξαν (quod tamen hîc loci idem est) & Ψευδοδοξίαν loco τοῦ, δόξαν τὴν εἰς Ψευδοπαιδείαν ἄγουσαν, nullus fuisset mutandi vel hæsitandi locus.

P. 17. *l. penult.* κεκλεμένην] A quibus quæso vocatam? nam vulgus & vani homines illam Παιδείαν vocant. *P.* 29.

P. 29. *l.* 18. Nim. à doctis. vulgus enim & docti non eodem nomine eandem rem insigniunt.

P. 29. *l.* 19. ἔστηκεν] ἀόριστος vice præsentis ἵστησι. καθαρά] C. Vetustiss. καθάριος. mox τῶν ἀνδρῶν.

P. 33. *l.* 14. τούτων] Olim τούτου, malè. hanc Wolfii Conjecturam confirmant tres Codices Mss. & versiones omnes. Codex autèm Vetustiss. legit τὰς τούτων καθαρτικὰς δυνάμεις. qui etiam admirabiliter solus hîc subnectit, εἶτα ὅταν καθαρθῶσι, καὶ ἐκβάλωσι, quæ sunt fidelissima ipsius Cebetis verba, & necessaria ad consummatam hujus Periodi locutionem, quæ demum, finita est post σωθήσονται, non post κακίαν, ut vulgò fit. Gronov.

P. 35. *l.* 1. ἔφην;] Debes Cod. Vetustiss. mox idem Codex hoc or-

dine, ὁρᾷς ἄνω, ἔφη. ut & deinde, ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ.

L. . τόπον τινὰ ἐκεῖνον] *Videſne locum quendam ſurſum, illum* volo, *ubi nemo*, &c. ſunt qui putant τινὰ abundare. ſolitum ſocordiæ Aſylum.

P. 34. *l.* . ὥσπερ δι' ἀνοδίας τινὸς] Ità Cod. Vetuſtiſſ. quo nihil emendatius dici poteſt. ait enim viam illam ab paucis calcari, ut quæ ſit ducta velut per quoddam invium, & quidèm tale, quod aſperum & ſaxoſum eſſe videatur. Intelligis quo retulerit Cebes ſuum δοκόσης & τρίβου, & quàm perversè hactenus fuerit lectum δυσανόδου. Ut ſcias Cebetem ſibi ſimilem, habes infra; πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Gronov.

P. 35. *l.* 15. ἔνθεν γὲ ἔνθεν] Ità Vetuſtiſſ. Liber exhibet, itaque conjecerat Gronovius pater. Nec malè tamen ἔνθεν κἀκεῖθεν, ut olim

lim; ita enim optimi Auctores loquuntur.

L. ult. περὶ τοῦ βενοῦ] Ita scripti omnes loco vulgatæ lectionis περὶ τὸν βενὸν, qui post πέτραν inserunt τίνα eleganter. Gronov.

P. 37. *l.* 5. ἐπὶ τῇ πέτρᾳ] Al. ἐπὶ τὴν πέτραν, & ἐπὶ τῆς πέτρας.

L. 6. Tolle ἐν, post, σώματι. Ità enim lectio erit Ἀττικωτέρα.

L. 9. αὖθαι] Hanc voculam sequenti periodo adnectit Gronovius, idque sanè eleganter.

P. 39. *l.* 1, 3. προκαταβ. Et post αὐθάς. Ita Cod. Vetustiss. Deinde καθαρήσειν.

L. 16. Cod. Vetustiss. τῷ λειμῶνι.

P. 40. Versionem ità supple post *amœnitatem, quantam, dicis.*

P. 41. *l.* 3. τὸ λέγεις tribus Mss. Regiis debetur. Et sane laboran-

tibus opportune ſuccurrit commentatoribus.

L. 7. *κεκριμ.*] Salmaſ. In Præfatione; Ἡλικία *μέση καὶ κεκριμένη* eſt media ætas & ſtata; nam *κεκριμένη* hîc pro *τεταγμένη* accipitur, ut etiam exponit Heſychius.

L. 9. *ἐδέν α καλλωπισμόν*] Edit. Aldina, & Luſcin. nullam agnoſcunt *ἐδέν α*. Oxon. Berk, & Lugd. retinent *ἐδέν α*. Salmaſiana legit *καὶ ἀκαλλώπιστον*, ut conjecit Wolfius. *ἄνευ καλλωπισμοῦ* Gronov. quibus conjecturis & variationibus à Vett. Codicibus anſam dedit mala interpretandi ratio. Odaxius ſolus rectè expoſuit. *Habitum & ornatum ſimplicem præ ſe ferens.* Notum illud Horatii, *ſimplex Munditiis.* *κεκοσμημένη ἀπερεργῶς, citra luxum culta.* *ἁπλῶς* igitur refertur ad utrumque *ἐσθῆτα καὶ καλλωπισμόν.* Ne tamen quid diſſimulem, locus eſt paullo infra,

infra, qui Wolfianæ, conjecturæ patrocinari videtur, στολὴν ἀτρύφερον καὶ καλὴν ἔχουσιν. mox οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι. Unde si lectio & interpretatio minùs placet, & hîc loci οὐδαμῶς κεκαλλωπισμένην legerem. judicet Lector.

L. 12. δοκ] Ità Mss. duo, olim, δοκοῦσιν, legebatur, idque non inconcinnè.

L. 17. ἕστηκεν] Hîc & suprà vice præsentis ἵστησι ponitur, qualia sunt *novi*, *odi*, apud Latinos.

P. 43. *l. penult.* ὡς ἂν εἴτις] Imò ὡς ἂν οὗτος, &c. ut est in Vetustissimo, ut non arripiat aliquem de medio, sed monstret τὸν δεῖνα, unum ex illis qui ad virtutes deducuntur. Mox omnes habent πρὸς ἰατρὸν ἂν δήπου γενόμενος, ubi articulum τὸν quoque ignorat Editio Parisina Martini Juvenis, & postea Vetustissimus omisso πάντα etiam

habet εἶτα ὁ ἰατρὸς αὐτὸν εἰς ἀναλ. καὶ ὑγίειαν κατέστησεν, quod verbum sic etiam concipitur in altero; imo etiam extat in Parisina, quam modo citavi, ut mirer Wolfium fluctus supervacuos hic moventem. Gronovius. Olim legebatur ὡς ἂν εἴ τις, & respondet priori quæstioni πῶς τοῦτο, neque ullo modo inducor credere authorem quicquam nisi exemplum rei probandæ voluisse instituere.

P. 43. *l. penult.* φιλοτίμως] Insolens hujus vocis vis est in hoc loco, sed quia studio honoris & ambitione vehementer ducuntur homines, ita qui quovis modo vehementer laborat φιλοτίμως laborare merito dicatur.

P. 45. *l.* 1, 3. ἐξέβαλε & καθέστηκεν vim habere videntur præsentis temporis pro ἐκβάλλει & καθίστησι.

L.

L. . εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν] Videtur esse ἓν διὰ δυοῖν. pro ἀνάληψιν τῆς ὑγιείας.

L. 5: ἀπωδεὶς] Sic Salmasiana & Causaboniana Editiones. Reliquæ ἀποδεὶς vel ἀποδεὶς, vel ἀπωδεὶς. Malè, nisi ἀποδεὶς forte significet *depositus æger & conclamatus.*

P. 47. *l.* 17. Ὦ κάλλισται,] Sed quod mireris codices scripti omnes Ὦ κάλλιστε. equidem persæpe contigit Confusio dipthongi αι & vocalis ε, eademque hic iterum contigisse supponi potest. Sic suprà Ὦ δαιμόνιε. Et hæc ratio mihi quidem sufficiens est ut exosculer hanc ex scriptis emendationem. *Gronovius.* Potest tamen, nisi per Manuscriptos esset, prior lectio stare eleganter, & iisdem rationibus suam stationem tueri.

P. 49. *l.* 11. ὑψηλοῦ] Subaudi ὄρος.

L. 18. καλῶς] Lege καλῷ. ita exemplar Vetustissimum. mox idem habet ἐμφαίνει & ὅτως omisso verbo ἔχειν: quum alter Codex habeat ἐμφαίνει εἶναι ὅτως. Sed & dein peregregie idem, de quo prius dixi, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἥτε εὐδαιμονία ἢ αἱ ἄλλαι Ἀρεταὶ πᾶσαι, cujus reliquias servans Parisina toties laudata exhibet δυνάμει ἡ εὐδαιμονία.

P. 51. *l.* 5. ὥσπερ τὸν νενικηκότας] Nemo de sanitate hujus lectionis dubitat; & ipse cum cæteris eodem modo interpretor. Nec tamen verebor meam conjecturam proponere, ita enim legendum hunc locum existimo. ὡς τὸν νενικηκότα. *Coronat eum*, ut pote qui vicerit. Verba senis, ut nunc sunt, non indicant eum fuisse victorem, sed victorum more coronatum esse. Contra Hospes intelligit eum vicisse, ideoque rogat, quænam vicit certamina? quod

quod non potuit facere nisi ex verbis ut à me emendatis. Viderint doctiores.

P. 51. *l.* 17. ἐπιποθῶ] Ita libri veteres omnes: abeat itaque recens istud & tam diu novatoribus placitum ἐπιθυμῶ. Porro Vetustissimus exhibet hoc ordine πῶια ταῦτα λέγεις θηρία. Et post modo habebat, ἢ ἐ δοκεῖ σόι ταῦτα θηρία, neglecto quod vulgatis adhæret verbo εἶναι: tum quoque ὥωερ πρέπειν, non τὸ πρέπειν. Et hic cum detrimento Cebetis ac publico nos deficiebat præstantissima ista membrana. Unde nec possumus eandem præstare in reliquis felicitatem, etsi supersint digni vindice nodi, de quibus plus cogitare quam definire valeo. *Gronov.*

P. 53, *l.* 5. καλῶν ἔργων] Subauditur ἕνεκα.

L. 17. ἄγουσιν] Ut supra, *p.* 49. *l.* 5. *L.* 19.

L. 19. *πρότερον*] Duo Mſs. *πρῶτον.*

P. 55. *l.* 6, 7. *τῶν δεινῶν*] Lego *δεσμῶν. ἐξ ὧν τῶν δεσμῶν, ὅις δέδενται, ἢ δύνανται ἀκλῦσαι ἑαυτὲς ὥστε σωθῆναι.* Ità ut effugiant. ità omnia belle cohærent.

P. 57, *l.* 8, 9. *ὥσπερ τὸ κωρύκιον*] Lege imprimis *τῷ*, cohæret enim cum *ἔχοντι* quod ſequitur. Antrum Corycium intellige, non illud in Cilicia ſed in Bæotia, idque juxta Parnaſſum. Strabo. Lib. ix.

L. 9. *ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἀλλὰ χωρία τιμώμενά τε καὶ ἀγιζόμενα, ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον τὸ κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ κιλικίῳ.* Loco Κωρύκιον Νυμφῶν obliter lege Κωρυκίων, ita poſtulat ſequens vox *ὁμώνυμον.* Stephanus de Urbibus. *Κωρυκίον ἄντρον] ἀξιάγαστον θαῦμα ἐν Παρνάσσῳ.* Pauſ. p. 276.

p. 276. Aldi. Pomponius Mela. *Lib.* 1. *Cap.* 13. hæc habet verba. *Supra ſpecus eſt, nomine Corycius, ſingulari ingenio, ac ſupra quam deſcribi facile ſit, eximius. Grandi namque hiatu patens, montem littori appoſitum, & decem ſtadiorum clivo ſatis arduum, ex ſummo ſtatim vertice aperit: tunc altè demiſſus, & quantum demittitur amplior, viret lucis pendentibus undique, & totum ſe nemoroſo laterum orbe complectitur: adeo mirificus ac pulcher, ut mentes accedentium primo aſpectu conſternet: ubi contemplati duravere, non ſatiet.* Utrumcunque intellexeris Antrum, ſive illud Bæotiæ, quod malo, ſive Ciliciæ, facile quadrabit cum hujus loci ſententia. Quæ enim poſſunt eſſe tutiora quam loca Diis ſacra, à Diis defenſa, omni cultu honorata, à Nymphis habitata, in ipſis Muſarum ſedibus collocata. Sed præſtat Lectorem ad Strabonis, Pauſaniæ, & Melæ loca amandare, quam hic diutius de re manifeſta altercari. *P.* 75.

P. 57. *l.* 10. πάντα] Subaud. κατὰ.

L. 17. οὐδὲν οὐ μὴ διωχ. ὄυτε] Aristoph. *p.* 54. *Act* 2. *Scene* 5. Πε. ἀλλ' εὖ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων εὐδείς, εὖδ' ἀνδραποδιστής.

P. 59. *l.* 2. ἐχιόδηκτοι] Vide Notas Casauboni & varias ibi conjecturas. Cur non & ego meam symbolam conferam? lego itaque ἐχιόδεκται (Viper Catchers) à δέχομαι Capio. Ita tollitur omnis Disputatio de sanandis Viperæ Morsibus, Viperarum Morsu. Memini tamen me hæc verba alicubi legisse, & ni fallor apud Bochartum cujus non est copia in præsens. Eudamus annulos confecit contra serpentes, qui ejusmodi erant ut non solum homines ὀφιοδήκτους curarent, sed & ne morderentur impedirent, qui propter præsentem remedii præstantiam φαρμακῖται vocabantur. V. Schol. Aristop. in Pluto, *p.* 88. *L.* 5.

L. 5. ἀντιφάρ. αὐτὸς τοῦτο] Non possum expiscari quid sibi velit illud τοῦτο: neque sensus, neque situs placet. Vide numquid ego melius. καθάπερ οἱ ἐχιόδεκται illæsi evadunt, quoniam suppetit ipsis ἀντιφάρμακον, οὕτω καὶ τοῦτον οὐδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφ. Muta τοῦτο in οὕτω. Mutatio pæne nulla est, locus autem expeditus.

L. 13. οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι] Tacent hic omnes: alta quies: fateor tamen plerosque omnes recte interpretari. locus facile sanabilis, si modo abire jusseris οἱ μὲν, unde malum pedem tulerunt. Irrepserunt autem ex responsione sequenti. Non dubito quin mecum senseris, Lector, ubi locum integrum attentiùs perlegeris. Quam quidem conjecturam olim feceram nondum visa Gronovii Editione, & ex Parisina comprobatam gaudeo.

L. 20.

L. 20. ὑπὸ] Salmasius ἀπὸ τῆς Παιδείας ἀναλάμπῃσι.

P. 61. *l.* 1. ἢ ἀναβεβή.] Licet ascendissent ad. lego itaque κἂν ἀναβεβή. frequens illa absorptio Literarum consimilium in fine & principio dictionum. Exemplorum plena sunt omnia.

L. 15. ὡς ταλαιπω.] Videtur deesse aliquid ante ὡς, λέγοντες vel βοῶντες, quod participium eleganter abesse novi apud Latinos Auctores. Nisi cum Odaxio ὡς interpretaris *adeo*, & plenam ponis distinctionis notam post ἀπολιπόντες, γὰρ inter κακῶς & ζῶσι inserto. Ego quidem lubens rescinderem eas voces κακῶς ζῶσι ἢ, quæ onerant sententiam, & ταλαιπώρους istos & ἀθλίους & κακοδαίμονας minus infelices reddunt.

P. 63. *l.* 1. τρόπον] Subaud. κατά.

L. 19. τὰ φορτία] Subaud. κατά.

P. 65.

P. 65. *l.* 18. ἴδια] Forte ἴδιον. Sed ταῦτα sequitur. Pusillum sane, sed monere libet. Prosunt enim hæ nugæ accurate legentibus. Paulo post de Trapezitis, οἳ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι.

P. 67. *l.* 13. ἀπαιτῶν.] Dubitatur passivè an activè capienda sit vox ista. Utrum Creditores an Trapezitæ sit Nominativus. Videtur passive potius accipi. Anglice, *When they are called upon for it again.*

L. 13. δεινὰ] Subaud. πράγματα.

L. 15. ἐπὶ τούτῳ] τῷ μέρει. *Eatenus*, ut nihil impediret quo minus Creditor depositam reciperet pecuniam.

L. 17. νομίζ.] Subaud. τὰ θέματα.

L. ult. αὖθις] Perplexa satis hæc sunt, licet ferenda. αὖθις δὲ ὁ μόνον ἀφελέως ἃ δέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τὰ προπάρχοντα.

P. 69.

P. 69. *l.* 4. ἔχοντα] Nemo animadvertit errorem, nec tamen error non eſt. Quibus præcepta dat Genius? Vitam ingreſſuris, ne crederent Fortunæ, nec illius vincerentur donis, ſed oblata adepti protinus abirent; ἔχοντας igitur reponendum: eſt qui legit βλέποντας. Oblitus ſcil. πρὸς τὴν βεβαίαν, &c. ſequi & pendere ἐκ τῶ, ἀπελθεῖν.

L. antepenult. μὴ —— μηδὲ μηδὲν] Vehemens negatio, & inuſitata. Rectè Interpretes *ne his quidem*, quantumvis blandis, πιθαναῖς, & pellacibus.

P. 71. *l.* 5. παρ' αὐτὰ] προσάγματα.

L. 8. δεῖ] aliter δοκεῖ.

P. 73. *l.* 9. Poſt Γ. videtur deeſſe φημί.

L. 16. κωλύει] ſupple βελτίους, quod ipſum Pariſina Editio exhibet.

P. 75.

P. 75. *l.* 12. προέχουσιν εἰς] *Advance towards.*

P. 77. *l.* 5. μάθημα.] i. e. *Mathematicorum ſeptum.*

L. 6. ὥσε πῶς] Salm. in Præfat. [qua in re præſtant indoctis [inquit Cebes] quo citius perveniant ad ſcientiam boni, cum ipſi indociliores ſæpe ſint, & tardiores ad eam artem addiſcendam, quæ ſola vera eſt & ſummi boni magiſtra? Ita enim legenda Græca apud Cebetem, quæ vulgo corruptiſſima ſunt, ὥσε πῶς ἔτι προέχουσιν ἄρα, οἱ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσιν; Reſpondet alter ac quærit, quomodo id fieri poſſit, ut qui artes liberales didicerint, &c. Rationem reddit ſenex, quod qui in ſecundo ſepto habitant, artium nempe doctores liberalium, ſimulant ſe ſcire, quod neſciunt; Et dum putant ſe veram adeptos eſſe ſcientiam; eo redduntur ad

eam perſequendam ineptiores.

P. 85. *l.* 10, 11. ἔιγε θεωρεῖν] Quid ſi legeretur ἔιγε θεωρεῖν ἐσὶν, (ὡς πολλάκις ἐσὶν) ὑπάρχοντα, &c. exclusâ voculâ iſtâ ἰδεῖν.

P. 87. *l.* 18. καὶ τὸ σωμάλον δέ] Uterque codex Mſs. apponit ἔσί.

L. 21. τιμῶνται τὲ αὐτά] Olim τιμῶσι. Sed lectionem utriuſque Codicis rite reſtituit Gronovius, ut poſtea τὸ εἶναι in aliis omiſſum.

P. 89. *l.* 5. Αγνοῦσι γὰρ] Hinc incipit optatum diu ſupplementum, quod ſapientiſſimo huic colloquio finem imponit. Quapropter quum & Græca pura puta videantur eſſe ejuſdem auctoris, cujus ſunt præcedentia, & ſententiæ diſputationiſque integritas omnibus partibus per hanc acceſſionem ſit abſoluta, gaudemus Cebetem denique rediiſſe

diisse ad sua, quibus ipsam Odaxii interpretationem è regione apponentes metuimus ullo genere interpolare.

Gronovius.

INDEX

GRÆCUS VERBORUM

IN

Cebetis Tabula.

Prior numerus Paginam, posterior Lineam indicat.

A

Ἀβεβαίως 17. 21
ἀγαγεῖσαι 63. 6
ἀγανακτεῖν 67. 14.

Ἄγνοια 15. 1
Ἀδοξία 61. 6
ἀθλίως 53. 20
Ἀθυμία 27. 8 61. 6
ἀθυμῆσιν 19. 17
αἰνίττεται 9. 11
αἰρετὸν 81. 17 85. 1
αἰτιῶνται 61. 13
ἀκινητότεροι 77. 7
Ἀκρασία 23. 6
ἀκριβῶς 55. 17
Ἀκρόπολις 49. 11
Ἀλαζονείαν 45. 16 55. 3
Ἀλήθεια 41. 16
ἀμαθεῖς 9. 3
ἀμέλει 75. 10 83. 4
ἀμεταβλητῳ 69. 12
ἀνάβασις 35. 14
ἀναβεβηκότες 61. 1
ἀναγγείλουσιν 63. 9.
ἀναθήματα 3. 5
ἀνακάμπτοντες 31. 7

ἀναλαβὼν 11. 11
ἀνάληψιν τῆ ὑγίειαν, ἓν διὰ δυοῖν, pro ἀνάληψιν ὑγιείας 45. 3
ἀναλώσῃ 25. 2
ἀναπήψῃ 23, 21
ἀνάπαλιν 9. 20
ἀναπιδῶσιν 15. 14
Ἀνδρέα 47. 14
ἀνδροφονεῖν 89. 9
ἀνέθηκε 7. 5
ἀνέκειτο 3. 6
ἀνεπλήσθη 45. 18
ἀνοδίας 35 10 61. 2
ἀντιφάρμακον 59. 5
ἀξιῶσι, obsecrant 23. 4
ἀπάγυσι 15. 16. vid. Not.
ἀπαιτῶῦλαι 67. 13
ἀπαλλάττεδς 99. 17
Ἀπάτη 13. 16
ἀπεγνωσμένοι 59. 13
ἀπέθνησκεν 9. 16
ἀπειληφὼς 57. 2

ἀπερίεργως 49. 17
ἀπέρριψεν 51. 12
ἀπιέναι 71. 2
ἀπιθανῶς 81. 13
ἄπισον 79. 17
ἄπλαίστοι 47. 7
Ἀπληστία 23. 7
ἀπογνόντες 33, 11
ἀποδειλιᾶν 37. 16
ἀπόκρημνον κύκλῳ ἀ κρημνός præcipitium 37, 2
ἀποκλινεῖς τὸ φανόμενον 79. 19, 20
ἀπολαύσει 61. 17
ἀπόλαυσιν 63. 2
ἀπολυθήσονται 33, 19
ἄπονον 23. 16
ἀπορέντων 5. 11
ἀποστρεῖν 25. 7
Ἀπροβέλευτοι 19. 13
ἀπωθεῖς 45. 5
Ἀρεταὶ 41. 1

ἀῤῥωστοῦσιν 83. 16
ἀσεβέσαται 89. 3
ἀσμένως 57. 12
ἀστεφάνωτοι 59. 13
ἀσφάλεια 57. 8
ἀσχημονεῖν 25. 5
ἀσχολία 7. 14
Ἀσωτία 23. 7
ἀτιμάζειν 89. 19
ἀτρύφερον 47, 6
ἀφελέως 65, 19
ἀφίκεῖο 5. 21
ἀφικνεμβύοις 43. 1
Ἀφοβία 43. 4
ἄφρονες 9. 2
Ἀφροσυνη 9. 10
ἄχρηστα 73. 10

B

βίφ, ἐν τῷ 9. 13. ἐν πάντι τῷ 9. 22. 13. 5. 29. 5

βλαβερά 25. 7
βοσκημάτων τόπον 63. 1
βυνός 35. 13

Γ

γαργαλίζη 23, 20
γεγεαμμένον, nempe χῆμα 5. 2
γεμίζονται 63. 21
γινώμεθα περὶ 21. 19
γνῷ 9. 19
γεαφὴ 3, 7
γραφῆς ϖερὶ τῆς 5. 17. pro, ϖερὶ μυθολογίας τῆς γεαφῆς.

Δ

Δαιμόνιε ὦ 15. 20
Δαίμων 13. 1
δεινὸς ϖερὶ σοφίαν 7. 1
διακείμενοι 79. 1
διαναπαύσεως 39. 3, 4

διασω-

διασωθῶσιν 69. 8
διατριβὴ 23. 20
διδόασιν 39. 4
διεξιόντος 7. 12
διήγησαι 7. 15. ſupple, μύθον
δικαιοπραγεῖν 89. 20
δικαιοσύνη 47. 14
διοχληθήσεται 57. 17
Δόξαι 15. 12
δουλεύειν 25. 4
δύναιτο, vult. 5. 20
δυσειδὴς 27. 4
δυσμαθέστεροι 77. 7

E

ἐγγίζοντες 55. 19
Εγκράτεια 37. 10 47. 16
ἐζηλωκὼς 7. 3
ἐθαύμασα 7. 8
ἐθεωροῦμεν 3. 5
εἰκός γε 85. 21

Εἶναι ἐν ἐλπίδι		47. 18
εἰσάπαξ		9. 13
εἰσιόνλι		5. 11
εἰσόδῳ		5. 2
ἐκλῦσαι τῶν δεσμῶν		55. 6
ἐκόλασε		51. 11
ἐκπτιήσει		21. 18
ἐκπτώσεις		19. 7
ἐκπεπαιδότες		19. 7
Ἐλευθερία		47. 15
ἐμβάλλειν εἰς ὄπθυμίαν		11. 4
ἐμπείρως		87. 15
ἐμπεφθε τῷ νεώ	3. 6	39. 11
ἐμφάινει		39. 10
ἔμφασιν ἐποίει	5. 10	59. 12
ἔμφρων		7. 1
ἐνδιατείψαι		69. 21
ἐνεδίαζε		55. 18
ἐξαίρει ἐκ κακῶν		27. 17
ἐξέβαλε		45. 1
ἐξάγωσις		7. 19
ἐοικυῖα		2. 5

ἐπαγγέλλονται ὡς ἄξεσαι 17. 1
ἐπαινεῖν 67. 4
ἐπάνω πάντων 57. 21
ἐπελάθοντο 55. 10
Επιθυμία 15. 12
ἐπιθυμεῖμεν 7. 15
ἐπικρατοικεῖ 35. 4
ἐπικίνδυνόν τι 7. 19
ἐπιλίπῃ αὐτοῖς 25. 10
ἐπορκεῖν 25. 8
ἐπιποθῶ 15. 17
ἐπισκηπεῖν 59. 6
Επιστήμη 43. 6
ἐπιτίμιον 11. 9
ἐπιχωρίων 5. 18
ἑπομένως 89. 2
ἔρασαὶ 31. 8
ἑρμηνέως 73. 11
ἐσεφανωμένη 49. 1
ἐσκιὼς 41. 9, 16
ἐστὶν ἔχοντα 11. 6
ἑτῶ τῷ 31. 6

ἑταιρῶν 15. 9
Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες 3. 1
43. 20
εὐανθεῖ 49. 18
Εὐδαιμονία 41. 2 49. 8
εὐδαιμονικὴ δύναμις 53. 9
εὐδοξεῖν 79. 13
εὐειδὴς 47. 5
εὐεκτέσας τῷσώματι 37. 5, 6
εὐλόγως 45. 5
εὐπόρητος 39. 8
εὔτακτος 29. 16
εὐταξία 47. 15
εὐφραίνονται 59. 18
εὔχρηστα 71. 14
εὐωχεῖως 63. 1
Ἐφεστάναι 5. 8
Ἐφόδιον 71. 1
Ἐχιόδηκται 59. 2
ἑωρά το. Attic. 5. 9.

Z

H

Ἡδοναὶ 15. 13
ἠδυνάμεθα 3. 8
Ἡδυπάθειαν 23. 18
ἠκηκόειν 7. 11
ἡλικία 41. 8
ἠπίστατο, Atticè 55. 7
Ἡράκλεις ὦ, vox admirantis, 11. 3 29. 8
ἥττους 61. 1

Θ

Θάρσος 39. 5
Θέματα 67. 5
Θεωρεῖ 57. 4
Θρόνον 13. 8
Θυμὸν 45. 18

INDEX.

I

ἴδια ἡγεῖσθε 65. 18
ἱεροσυλεῖν 25. 7
ἵλαροι 63. 4
ἰσχὺς 39. 4

K

καθαρὰ παντὸς κακοῦ 32. 9
καθαρθεὶς 29. 1
καθαρτικὴν τούτων 33. 13
καθαρτικοὶς. i. e. θεραπεύμασι 45. 1
καθέστηκεν pro καθίστησιν 45. 3
καθεστηκυῖα 41. 6
κακία 33. 11
κακοδαιμονία 27. 11
κακοδαίμονες 9: 3
κακοπάθειαν 23, 16
κακοποιοῦνται 59. 3

καλ-

καλλωπισμὸν 41. 9
καλοκἀγαθία 47. 14
καρτερήσας 37. 17
Καρτερία 37. 11
καταβρωθεὶς 9. 17
κατακεκρατημένοι 55. 1
καταλαμπόμενος 39. 14
κατὰ μικρὸν 9. 17
κατανοεῖς 39. 16
καταςῆσαι 39. 6
καταςρέφειν βίον 27. 11
κείμενον, positum 13. 9
κειμένου ἀσφαλῶς 41. 11
κεκαλλωπισμῆσαι 47. 8
κεκοσμημένη ἐλευθέρως 49. 16
κεκράτηκεν 51. 13
κεκριμένη 41. 7
κενοδοξίας 55. 5
κεφαλαίου 61. 21
κολακεία 23. 8
κριτικοὶ 31. 16 vid. Not.
κτησαμένους 89. 7

κυριεύ-

κυριεύει 57. 21
κωλύει 73. 16 75. 4 91. 5
κωρύκιον ἄντρον 57. 9

Λ

λαβεῖν 69. 21 71. 12
λάβωσι 67. 10
λαμβάνοντες 21. 7
λαμβάνουσι 43. 2 79. 11
λειμωνοειδὴς 39. 13
λεγόμενα 73. 12
λεγομένοις 79. 4
ληΐζεσθς 25. 8 89. 9
λήψονται 69. 7
λίθου 17. 12, 4 41. 19
λιπαρὰς 37. 5
λογισμοῦ 67. 5
λόγος 85. 4
λόγου 85. 21
λοιπήν 33. 17
λύπη 25. 20

N

λυπέντων 59. 1
λυσιτελῆ 17. 3

M

μαθηματικόι 73. 19
μαθημάτων 33. 21 73. 16
μαίνομένη 71. 11, 15
μακαριθ. 9. 20 29. 4 53. 11
μάστιγα 25. 19
μεγίστης 51. 6
μέθυσον 75. 6
μέλλοντες 11. 18
μέλλεσι 73. 21
μέλλεσιν 13. 5
μελαμέλεια 77. 20
μελάνοια 27, 13, 5
μή-μηδὲ-μηδέν 69. 18
μηνύει 19. 1
μικρὸν 9. 17 39. 4
μνημονεύειν 67. 19
μνημονέυοντες 67. 14

μορφὰς 15. 10
μυσικῇ 31. 13
μυθολογίας 5. 13
μύθους 53. 21

N

ναυαγῆσιν 53. 21
νενίκηκεν 51. 7
νενικηκόταις 51. 5
νεώτερος 7. 9
νῆες 63. 18
νικᾷν 91. 3
νίκημα 53. 14
νομίζουσιν 67. 12
νοσοποιΐαι 45. 26

Ξ

O

ὠδαὶ 61. 5

ὀδυνη 27. 2
ὀδυρμὸς 27. 7
ὄιδασι 5. 19
οἰκητήριον 39. 21
οἶκον 27. 11
οἴονται 87. 21
ὁμαλὴ 39. 8
ὁμοία 27. 5
ὁμοίαι 31. 19
ὁμοίαν 19. 15
ὁμοίως 67. 9
ὁρμᾷν 77. 13
ὄφελος 79. 8
ὀχλεῖται 35. 9
ὄχλῳ 19. 10

Π

Παιδείαν 27. 19
παντοδαπὰς 15. 10
παραδίδοται τέτοις 27. 8, 9 63. 16

παρά-

παράδοξον 79. 17
παρακούετε 11. 1
παραλείψω 65. 7
παραλλάττουσιν 77. 5
παραπλήσια 29. 14
παρατηροῦσιν 23. 10
παραχρῆμα 17. 20
παρέργως 11. 8 79. 7
παρεστὼς 5. 15
πάσχετε οὐδὲν δεινόν ibid.
πειθὼ 41. 17
πενίας 57. 20
πεπλασμένη τῷ ἤθει vid. Not. 13. 11
πεπονθέναι δεινὰ 74. 14
πέρας 75. 8
περιάγονται 17. 8
περίβολος 5. 3
περιποιήσεσθε 47. 21
περισπῶνται 71. 19
πετρώδους 35. 11
πιθανὴ 13. 12

πίναξ

πίναξ 3. 6
πόντες 15. 3 al. malè πινόντες.
πλάνη 15. 1
πλανῶσα 13. 17
πολεμίων 55. 2
πολιτικὴν 5. 20
πολλαπλάσια 67. 22
ποτήριον 13. 13
ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει 13. 20
vid. Not. 43. 12 45. 10
ποτὸν 13. 21
πραότης 47. 16
προδιδόναι 25. 8
προέχουσιν 73. 17
προθύμως ἐκτετάκασι 37. 7
προπυλαίοις 49. 14
προσδεξήται 29. 2
προσέξητε 7. 21
προσποιῶνται 77. 10
προσυθέως 71. 8
προσάττων 5. 11

πρω-

προβάλλετο Attic. 9. 6
περὶ πάρχοντα 69. 1
πυλῶν Θ. 5. 10

P

ῥάκη ἐμφιέσμένα 25. 16
ῥυπαιναὶ 25. 16

Σ

σεσωσμένοι 59. 17
σπανίως 33. 3
σωφροσύνα 7. 10
στεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει 51. 3
στολίω 41. 8
στρατόπεδον 5. 3
στρογγύλη 17. 13
συκοφαντεῖν 89. 9
συμβαίνει 83. 12
συμβαλεῖν 5. 1
συμβάλλεται 73. 5

συμβιῶι 27. 9
συμφέρει 87. 5
συμφερόντων 57. 2
σωσαυτῆσαι ἀπὸ τῆς τύχης. forte ἀπὸ τύχης σωσαυτῆσασα 27. 14
σωσεῖναι 25. 17
σωτήσητε 9. 1
σωτίη 9. 7
σωτίσησιν 27. 18
σωομιλεῖν 31. 10
σωτόμως 69. 3
σφιγγὸς αἰνίγμαΐα 9. 5
σφὶγξ. Sphyngis instar pernicioſa 9. 11
σωθεῖεν, Atticè pro σωθείησαν 79. 2

T

ταλαίπωρει 61. 15
παρατίθονται 55. 8
τελεαγώνε 41. 10
τελέφθαι 59. 15

τελυχηκότες 59. 19
τῇ, & τῇ ἑτερᾷ. prior τῇ ponitur pro μιᾷ 11, 20. 1
τιμῶνται, active 87. 21.
τιμωρία 25. 20
τιμωρία (ὅπι) παραδιδόμενοι 9, 18. 9 25. 11
τίνες ϗ πότε, idem quod τίνες δήποτε 5. 1
τίποτε 7. 16
τίς 3. 6
τοιῦτον tam grande 11. 9
τυτὶ Atticè pro τοῦτο 7. 18
τραπεζίταις 67. 10
τυγχανει ὄσα 7. 14
τύχη 17. 14 19. 21 21. 4

Υ

ὑβελίζετο 25. 2
ὑπάρχοντα τὰ. 17. 18 opes Substance.

ὑπολαβεῖν 53. 17
ὑπομένειν 25. 5

Φ

φευκτὸν 81. 17
φθάνοις διηγέμενος. prior narraveris 11. 7
φθόνος ἐδεῖς, nulla erit mora 7. 17 71. 9
φιλαργυρίαν 45. 18
φιλοτιμῶς κάμνων 43. 20
φορτία ἐξελόμενοι 63. 19

X

χαλεπῶ προσιδεῖν 35. 20
χάρτην, Chartam 11. 20
χρόνῳ ἱερῷ 3. 3

Ψ

Ψ

ψέγειν 67. 3
ψευδοδοξία 29. 6
ψευδοπαιδεία 27. 20

Ω

ὦ καλῶν ἔργων καὶ καλλίστης νίκης 53. 5, 6
ὧν, pro ἑτέρων. 17. 19 vid. Not.
ὡς, pro postquam 13. 3
ὠφέλιμον 81. 16

FINIS.